

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI A. Z. S.
DIN
REPUBLICĂ SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL I
IULIE—AUGUST
1972

C U P R I N S

— 23 August	A. Doroftei
— Eccuri contemporane	V. Florescu
— Cina Domnului	M. T. Pirvan
— Orînduiri Sfinte	C. Adv.
— Un creștinism trăit	V. Florescu
— Epistola către Evrei	D. Popa
— Darul vorbirii	I. Dănețiu
— Invață (versuri)	P. V. Cazan
— Numele de creștin	E. Grigoraș
— Daniel	V. Florescu
— Scriitorii bibliei	Redacția
— Cit de mult pot ierta	H. Artenian
— Sfințirea lucrată de Duhul Sfînt	M. Uba
— Necrolog	W. Moldovan D. Popa

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și administrația :

București — Str. Labirint nr. 116 — Sectorul 4 — Telefon : 21.59.60

Redactor :

DUMITRU POPA

23 AUGUST

Se împlinesc 28 ani de când s-a inaugurat era marilor prefaceri din țara noastră. Cine și cu ce tehnică ar putea să facă un bilanț a tot ce s-a înfăptuit în tot acest timp. Astăzi, pretutindeni rid în soare, în coloritul pastel, zeci și zeci de mii de blocuri — locuințe moderne. Fabrici, uzine, complexe industriale își ridică silueta lor impunătoare ca o consecință a ceea ce s-a întâmplat atunci... la 23 August 1944. Copilul care s-a născut la această dată memorabilă, astăzi, în ziua mării aniversări, numără doar 28 de ani. Dacă un străin ar privi la tot ce s-a creat la noi în acest răstimp, ar spune că ceea ce îi văd ochii trebuie să fie produsul unei munci seculare... Am ascultat în copilărie povestea lui Făt Frumos a cărui isprăvi ne legănau într-o lume de vis anii aceia frumoși. Astăzi, când văd tot ceea ce s-a realizat prin muncă, economie, prin efortul susținut al unui popor întreg, îmi vine să cred că Făt Frumos, figura legendară atât de îndrăgită, trăiește aievea. E puternic, e dirz, e frumos... ca la 28 de ani.

Cum s-au putut întâmpla atâtea lucruri într-o țară cîndva exploatată, apăsată, pîrjolită de război și mizerie? Mă îndoiesc că a existat pasărea Phoenix despre care s-a spus că a renăscut din cenușa ei, dar un Făt Frumos ridicat din ruine, din întineric există... e poporul scumpei noastre patrii ridicat ca un singur om. Și-a trăit și el pruncia în zilele ce au urmat după 23 August 1944. Mulți au vrut să-l rătăcească, să-l amăgească în copilăria lui. Astăzi în plină tinerețe, în matura-i judecată nimeni nu-l mai poate abate de la drumul rodnic și glorios pe care a pornit. E încîntat de victoriile lui, e îmbărbătat de toate realizările lui.

Într-un singur cîncinal va fi nevoie de încă un milion de perechi de brațe de muncă. Aceasta înseamnă că amploarea construcțiilor și implicit a locurilor de muncă ce vor apare va face necesară angajarea în diversele lucrări a acestui milion de oameni. Și să nu uităm că automatizarea — ultimul cuvînt al tehnicii — înlocuiește zilnic prin tablouri de comandă electrice, munca unui foarte mare număr de oameni. E vorba de mașini care socotesc și gîndesc, dau răspunsuri în fracțiuni de secundă la diversele probleme care li se pun, e vorba de mașini care execută munci grele, în condiții anevoioase sau imposibile pentru om. Și totuși la braș cu această minunată născocire menită să-l ajute sau chiar să-l înlocuiască pe om, cam a 20-a parte din ceea ce reprezintă totalul populației țării va trebui să se adauge la numărul actual de angajați în acest cîncinal.

Cum se poate întâmpla una ca aceasta s-ar întreba oricine cunoaște șomajul, grevele și în general toate conflictele de muncă din alte țări. Desigur acela va înțelege cu greu povestea lui Făt Frumos născut din lacrimă. Astăzi când bunăstarea este caracteristică societății românești în care trăim, când șomajul a

fost lichidat, când analfabetismului i-a luat locul școala generală de 10 ani cu școlarizare gratuită și manuale gratuite, acum cînd în satele țării a pătruns electricitatea și odată cu ea șosele asfaltate sau pietruite, acum cînd în fiecare comună se află unul sau mai mulți medici, o casă de nașteri, dispensar și din loc în loc spitale bine utilitate, nu trebuie să uităm că n-a fost așa întotdeauna.

Copiii noștri cunosc numai ce văd astăzi; ei nu știu cîte lacrimi s-au vărsat, cîte nedreptăți au îndurat părinții lor în trecut, ura, închisoarea pe considerente religioase, călcarea în picioare a drepturilor elementare și a libertății de conștiință. Desigur nu vrem să întunecăm prin acestea tabloul luminos al acestei zile, dar tocmai aceste umbre dau mai multă strălucire zilei de 23 August, zi pe care Dumnezeu a hărăzit-o ca zi de izbăvire și libertate.

În această zi poporul și-a luat în mîini propria lui soartă, a scuturat jugul asupririi, a smuls din mîinile uzurpatorilor ceea ce era al lui și a făcut din acestea bunuri ale întregului popor. Forțele oarbe ale naturii, puhoaietele ce cu ocazia topirii zăpezilor sau a unor ploii mari se revărsau pustiitor, potopind ogoare și sate, distrugînd plantații și însuși solul prin eroziune, astăzi au fost zăgăzuite și captate în lacuri de acumulare uriașe și, ceea ce era altă dată un blestem, a devenit astăzi o binecuvîntare.

Datorită fabricilor de tractoare și a tot felul de combine și unelte agricole, datorită fabricilor de îngreșăminte chimice cum și datorită unui plan uriaș de irigații, pămîntul produce mai mult, mai bine, obținîndu-se de pe același sol printr-o cultură intensivă 2 și chiar 3 recolte pe an. Datorită termocentralelor zeci de mii de apartamente din preajma lor sint încălzite; și tot în zona binecuvîntatelor lor influențe apar mii de hectare de sere care produc în cursul iernii legume de tot felul, atât de prețioase pentru sănătatea omului.

Dar nu numai bogățiile naturale au fost exploatate și complex valorificate. Probabil cea mai mare sursă de energie care a fost în mod înțelept îndrumată și valorificată sint energiile nevăzute ale acestei națiuni, puterile spirituale ale acestui popor. Datorită lui, în climatul ce a urmat după 23 August 1944, s-au realizat toate cele cite le vedem în orașe și sate, în munți și pe cursuri de apă ca Bistrița, Argeș, Lotru sau Porțile de Fier.

Mii de laboratoare, de institute de cercetări au fost înființate, o armată de cercetători înarmați cu aparatură tehnică de înaltă calitate elaborează tehnologii noi de fabricație în vederea creierii cît mai multor bunuri necesare economiei sau sporirii eficienței muncii.

23 August a descătusat pe de o parte omul dar tot el printr-o uriașă muncă a supus natura pe care a pus-o în slujba fericirii și bunăstării omului.

A. DOROFTEI

ECOURI

În depănarea firului vremii se înscriu mereu și mereu date, fapte și evenimente, momente cruciale ce umplu hrisoavele neamului cu fapte de glorie ce stau ca măreț monument.

Nume de voinzoși sau de domnitori, ca Mircea cel Bătrîn sau Ștefan cel Mare, stau înscrise alături de strădaniile de a păstra pământului, neamului românesc independența și a face să înflăorească o viață cât mai ferice și cât mai îmbelșugată.

Printre aceste date ce înșamnă pietre de hotar în istoria neamului nostru se înscrie strălucitor data de 19 iulie 1972 când a avut loc Conferința Națională a Partidului Comunist Român.

Cu săptămîni înainte, prin uzine, fabrici, pe marile șantiere, în gospodăriile agricole, pretutindeni pe întinsul țării, acolo unde oamenii muncii își pun cu dirzenie umărul și mintea spre înfăptuirea a tot ce este mai măreț în această țară, s-a dezbătut cu multă competență problema alegerii delegaților la această Conferință Națională.

Și în foarte multe locuri această alegere nu a fost atât de ușoară, ca din mulțimea de fruntași, de oameni ce aveau înscrise în dreptul lor mulțime de fapte mari și realizări mărețe, să fie ales fruntașul între fruntași.

Am urmărit parte din numele acestor fruntași între fruntași ce urmau să fie trimiși ca delegați la Conferința Națională, și am desprins într-un scris citeț și clar înscrisul de pe mandatul fiecăruia, însemnele vredniciei, cartea lor de vizită fiind cartea muncii, ce dă onoare unei biografii.

Erau oameni care în munca lor profesională, în neobosită activitate pe tărîm obștesc, în atitudinile și comportările față de cei din jur, au materializat în sușirile omului nou pentru vremurile noi și pline de glorie pe care le trăim azi.

Și acești oameni noi, căliți în muncă, din care au făcut o învrednicire de seamă și o marcă citită cu respect peste întins de mări, acești oameni noi pătrunși de dorința de a se făuri un viitor glorios Republicii Socialiste România, au alcătuit ansamblul delegaților Conferinței Naționale.

Cu asemenea delegați era cheazăuită rezolvarea în chipul cel mai fericit a tuturor problemelor ce interesau drumul pe care țara noastră urma să pășească. Și cât de strălucit a fost acest drum pe care acești reprezentanți ai poporului l-au croit neamului nostru pentru anii viitorului, spre belșug și înflorire, un ansamblu de măsuri care vor asigura un nou și viguros impuls dezvoltării noastre viitoare.

La această Conferință Națională s-au pus temeliele României de mîine, în sala Palatului fiind prezent întregul popor cu gîndurile și voința sa.

Vorbînd despre această măreață Conferință Națională, sub titlul „Grăbirea marelui avînt industrial”, cotidianul britanic „Times” publică o corespondență a trimisului special, Dossa Trevisan, în care arată că secretarul general al P.C.R. „a deschis Conferința Partidului Comunist care urmează să aprobe un program ce va da puțință României să se alătore clubului națiunilor dezvoltate mai rapid decît fusese planificat inițial”.

Apoi, corespondentul britanic scoate în evidență activitatea intensă și munca neobosită a Președintelui

Nicolae Ceaușescu întru înfăptuirea cu succes a întregului plan, continuînd a spune: „Nicolae Ceaușescu s-a ocupat de fiecare aspect al industrializării, făcînd apel la fermitate și disciplină și la îndepărtarea oricărui obstacol care împiedică dezvoltarea rapidă. Președintele nu a lăsat nici o umbră de îndoială că actualul plan cincinal, care expiră în 1975 va fi îndeplinit cu șase luni înainte de termenul stabilit”.

Și trimisul special Dossa Trevisan încheie cu constatarea și convingerea pe care și-a făcut-o personal luînd parte la dezbaterile Conferinței Naționale și văzînd hotărîrea unanimă a reprezentanților poporului de a face din hotărîrile Conferinței pietre de hotar și jaloane luminoase spre culmi de glorie, spunînd:

„Această Conferință a Partidului va intra în istoria națională ca un moment crucial în lupta pentru industrializare”.

Oamenii muncii, fruntașii între fruntași, încrezători în forța de muncă și de înfăptuire a poporului prin hotărîrile adoptate i-au așezat Republicii Socialiste România un viitor din cele mai prospere, lucru concretizat în Rezoluția Conferinței Naționale care spune:

„Poporul nostru trăiește astăzi unul din acele momente unice, hotărîtoare, de care depinde locul pe care îl va avea România Socialistă în marea familie a țărilor socialiste, a tuturor națiunilor”.

Istoricile hotărîri adoptate de Conferința Națională, au menirea să asigure înflorirea națiunii noastre socialiste, o viață liberă și îmbelșugată întregului popor, să ridice România pe trepte tot mai înalte de progres și civilizație.

În lumina și în perspectiva acestor hotărîri ale Conferinței Naționale, ziua de 23 August apare mai frumoasă ca oricînd, învăluită în gloria faptelor vitejești de descătușare din apăsare și a celor de înfăptuire din cele mai îndrăznețe.

Sărbătorirea zilei de 23 August ce are loc anul acesta este a 28-a sărbătorire a eliberării României de sub jugul fascist, fiind marea sărbătoare a poporului român ce anul acesta este aniversată sub semnul puternicei însufleșiri ce a caracterizat Conferința Națională a partidului și ce continuă să caracterizeze toate acțiunile oamenilor muncii de la orașe și sate în strădania de a aduce la îndeplinire vastul program elaborat de această Conferință Națională.

În această zi de 23 August sărbătorim împlinirea a 28 de ani de la eliberarea României de sub jugul fascist, dată de o însemnătate covârșitoare în viața țării, punct de pornire spre încununarea cu succes a tuturor strădaniilor de mai bine și de propășire a întregului neam românesc.

Pe temeliea actului istoric de la 23 August, poporul român și-a creat o viață întru totul liberă, statornicindu-și un loc de cinste în rîndul popoarelor lumii.

19 Iulie și 23 August sînt date memorabile ce anul acesta stînd laolaltă alcătuiesc cheazăia viitorului fericit al neamului nostru.

V. FLORESCU

CONTEMPORANE

CINA DOMNULUI

SAU

SERVICIUL DE ÎMPĂRTĂȘIRE

Si Isus a trimis pe Petru și pe Ioan, și le-a zis: „Duceți-vă de pregătiți-ne paștele, ca să mâncăm”. „Unde voiești să pregătim?” L-au întrebat ei. El le-a răspuns: „Iată când veți intra în cetate, vă va ieși înainte un om, ducând un ulcior cu apă; mergeți după el în casa în care va intra, și spuneți stăpînului casei: „Învățătorul îți zice: „unde este cdaia pentru oaspeți, în care să mîncăm Paștele cu ucenicii Mei?” Și are să vă arate o odaie mare de sus, asternută gata, acolo să pregătiți Paștele”. Ei au plecat și au găsit așa cum le spusese El. Și au pregătit Paștele. Când a sosit ceasul Isus a șezut la masa cu cei doisprezece apostoli. El le-a zis: „Am dorit mult ca să mîncăm Paștele acesta cu voi înainte de patima Mea”. Luca 22, 8—15.

„Pe cînd mînceau, Isus a luat o piine, și după ce a binecuvîntat-o, a frînt-o și le-a dat zicînd: „Luați, mîncăți, acesta este trupul Meu”. Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat și au băut toți din el. Și le-a zis: „Acesta este sîngele Meu, sîngele legămîntului celui nou, care se varsă pentru mulți. Adevărat vă spun că de acum încolo, nu voi mai bea din rodul vitei pînă în ziua cînd îl vom bea nou în Împărăția lui Dumnezeu”. Marcu 14,22 — 25.

„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vîndut, a luat o piine. Și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frînt-o și a zis: „Luați, mîncăți; acesta este trupul Meu, care se frînge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea”.

„Tot astfel, după cină, a luat paharul și a zis: „Acest pahar este legămîntul cel nou în sîn-

gele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de cîte ori veți bea din el. Pentru că ori de cîte ori mîncăți din piinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, pînă va veni El”. 1 Cor. 11,23 — 26.

Așa descriu apostolii instituirea Sfintei Cine de către Domnul Isus Hristos. În cuvîntul inspirației divine se spune astfel: „Hristos Se afla la locul de trecere între cele două așezăminte și al celor două sărbători mari ale lor. El, ca Miel fără cusur al lui Dumnezeu, era gata să Se dea ca sacrificiu pentru păcat și urma să pună capăt în felul acesta sistemului tipurilor și ceremoniilor care timp de patru mii de ani, arătase către moartea Lui. În timp ce mîncă Paștele cu ucenicii Săi, El a instituit în locul lor slujba care trebuia să amintească sacrificiul Său cel mare. Sărbătoarea națională a iudeilor trebuia să fie pentru totdeauna desființată. Slujba rînduită de Hristos trebuia să fie observată de urmașii Săi de pretutindeni.

„Paștele fusese rînduit ca amintire a eliberării lui Izrael din robia egipteană...Rînduiala Sfintei Cine s-a dat pentru a comemora eliberarea cea mare săvîrșită prin moartea lui Hristos. Pînă va veni El a doua oară în slavă și putere, trebuie să se serbeze această instituție. Ea este mijlocul prin care marea Lui lucrare pentru noi se păstrează proaspătă în amintire”.

„Să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea”, a zis Domnul Hristos...Printr-un mijloc atît de simplu — o bucătică de piine și puțin vin, sfînțite prin prezența Duhului Sfînt, a rînduit Mintuitorul să fie păstrată de-a lungul secolelor, amintirea sacrificiului respus de mare, ce avu loc pe Golgota”.

Orînduirea aceasta este sfîntă, intrucît și Cel ce a întocmit-o este sfînt. Și noi trebuie să păstrăm și astăzi același caracter solemn și sfînt al acestui serviciu divin, ca și atunci cînd a fost instituit de Domnul. La acest serviciu Domnul Hristos se întilnește cu urmașii Săi și le dă puteri prin prezența Sa.

În general Adventiștii de Ziua a Șaptea celebrează Sfînta Cină odată la fiecare trimestru. Sfînta Cină a făcut totdeauna parte din serviciile de Cult ale bisericii A.Z.S. Încă de la primele începuturi ale bisericii, ea a fost observată așa cum a fost instituită de Domnul Hristos. Și atunci ca și astăzi întilnirea aceasta trimestrială a fost și este în viața comunității un fapt important, cînd toți membrii sint prezenți la oficierea acestui act de Cult.

Felul simplu în care s-a desfășurat și se desfășoară și azi acest serviciu de Cult este următorul: o cîntare de deschidere, rugăciunea și cîntarea de cor; o cuvîntare scurtă ținută de păstor sau prezbiterul cu binecuvîntare, care scoate în evidență importanța sacrificiului Domnului nostru Isus Hristos pentru mîntuirea noastră, comemorat prin actul Sfintei Cine. După care se înalță o rugăciune de consacrare. Urmează actul umilinței (spălarea picioarelor), și anume bărbații separat și femeile separat. Acolo unde nu există nici o altă încăpere în afară de sala de Cult, se poate folosi o perdea spre a împărți sala în două. După ce toți cei ce participă au făcut spălarea picioarelor, se continuă serviciul în comunitate, printr-o cîntare cu întreaga comunitate sau o cîntare de cor.

Încă înainte de începerea serviciului de Cult al Sfintei Cine, piinea și vinul au fost așezate

pe masă de către diaconese. Fețele de masă, șervetele din pânză albă cu care se acoperă piinea și vinul, să fie curate și frumos călțate.

Pastorul sau prezbiterul cu binecuvîntare — sau diaconii cu binecuvîntare, acolo unde sînt — ridică pînza albă care acoperă piinea. Se citește textul din 1 Cor. 11,23.24 sau un pasaj corespunzător din Evanghelie, după care se cere binecuvîntarea asupra piinii de către pastor sau prezbiterul cu binecuvîntare. Oriunde este posibil, este indicat să ingenuche toată adunarea, cînd se rostește binecuvîntarea. În timp ce pastorul sau prezbiterul cu binecuvîntare, frînge piinea, asistența rămîne în picioare. Se poate citi un pasaj biblic, corul poate intona un imn de laudă, sau se cîntă la harmoniu un imn.

Rămîn în picioare persoanele care participă la Sfînta Cină. Se împarte piinea, fiecare păs-trînd bucățica de piine pînă cînd au fost serviți toți, și apoi pastorul rostește cuvintele: „Luați mîncăți...” mîncînd fiecare bucățica de piine primită, înălțînd în taină o rugăciune.

Se așază apoi pînza peste piinea rămasă și se descoperă vinul și se citește din 1 Cor. 11,25.26 sau un pasaj potrivit din Evanghelii.

Din nou, dacă e posibil, ingenuche întreaga adunare, cînd se înalță rugăciunea prin care se cere binecuvîntarea asupra vinului, de către pastor sau de către prezbiterul cu binecuvîntare. Se împart păhărelele cu vin și fiecare așteaptă pînă au fost serviți toți și apoi pastorul rostește cuvintele: „Beți toți din el...” După ce au băut, înalță fiecare în tăcere o rugăciune.

După ce s-au strîns păhărelele, se învelește masa pe care se află vinul și piinea ce au mai rămas. Reamintim că piinea care a rămas se arde și vinul se varsă într-un loc curat și nu așa cum se procedează în unele locuri, să le consume diaconii sau copiii.

Se încheie serviciul divin cu o cîntare și ca rugăciune, se rostește binecuvîntarea din 2 Cor. 13, 14.

Se obișnuiește a se face o colectă pentru cheltuielile ocazionale de serviciul Sfîntei Cine.

Dacă sînt membri bolnavi, care nu pot veni la comunitate, li se va servi Sfînta Cină acasă. Serviciul la cei bolnavi va fi condus de pastor sau prezbiterul întărit prin binecuvîntare. Pot fi însoțiți de diacon și diaconesă care ajută în mod regulat la serviciu. De obicei se folosește din piinea și vinul care s-a servit la întreaga comunitate.

Dacă nu a rămas piine sau vin, atunci se pregătește piinea și vinul și se face serviciul ca și la comunitate, cerînd binecuvîntarea lui Dumnezeu asupra piinii și vinului, serviciu ce va fi condus de pastor sau prezbiter cu binecuvîntare.

Ținem să accentuăm cu acest prilej că la Sfînta Cină se folosește numai piine nedospită, azimi, și must, vinul nefermentat. Vinul odată fermentat, orice procedeu i s-ar mai aplica nu poate fi folosit, nemaiputînd fi simbol al sacrificiului fără cusur al Domnului Hristos. Este arătat clar că nici un lucru stricat prin fermentație, simbolul păcatului și al morții, nu putea, și nu poate nici azi înfățișa Mielul fără cusur și fără prihană, pe Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu.

De asemenea atragem în mod deosebit atenția că tot ceea ce se folosește la Sfînta Cină și la serviciul umilinței, începînd de la șervete, fețe de masă, căni, farfurii, pahare, ligheane, etc., nu vor mai avea și alte întrebunțări, ci vor fi păstrate numai pentru acest scop sfînt.

Sfînta Cină trebuie anunțată din timp ca fiecare credincios să se poată pregăti pentru a participa la acest serviciu.

În practica bisericii A.Z.S. serviciul Sfîntei Cine se săvîrșește în comun. Exemplul Domnului Hristos nu îngăduie ca cineva să fie exclus de la masa Domnului. Este adevărat că păcatul cunoscut exclude pe păcătos... Dar dincolo de aceasta nimeni nu trebuie să judece. Dumnezeu n-a dat oamenilor în seamă să spună cine trebuie să ia parte la asemenea împrejurări. Pentru că cine poate să citească inimile? Cine poate deosebi grîul de neghină? „Ficare să se cerceteze pe sine însuși și așa să mîncînce din piinea aceasta și să bea din paharul acesta”.

Totuși este cazul să accentuăm aci, că acei membri care sînt sub disciplina comunității, nu pot participa la Sfînta Cină.

Tot cu acest prilej amintim că Sabatul în care s-a fixat și se oficiază Sfînta Cină trebuie să fie un Sabat plin de bucurie, o zi de sărbătoare, pacea sufletească să nu fie turburată de nimic. De aceea să nu aibă loc cu acel prilej adunări administrative pentru probleme de disciplină, care să învenineze atmosfera solemnă și sfîntă a acelei orînduirii divine.

Și acum citeva considerațiuni în legătură cu acest serviciu atît de important.

Astăzi, în general, din cauza înmulțirii și răspîndirii diferitelor boli, de care suferă neamul omenesc, pentru servirea vinului nu se mai folosește un singur pahar, ci așa cum se obișnuiește pretutindeni în biserica adventistă, vinul se servește în păhărele mici individuale.

De altfel conținutul unui singur pahar nu ajunge la sute de oameni, și ar trebui să fie umplut de mai multe ori și deci

n-ar mai bea toți din conținutul unui singur pahar. Dar oare paharul, în sine, sau conținutul lui este simbolul singelui legământului celui nou? Cînd Evangelistul Luca și apostolul Pavel, redau cuvintele Domnului: „Acest pahar este legământul cel nou în singele Meu”, desigur că se referă nu la pahar ci la conținutul lui, mustul, care reprezintă în simbol singele sfînt vărsat pe crucea de pe Golgota. Iar cînd Domnul spune: „Luați paharul acesta și împărțiți-l între voi”, desigur că n-au împărțit paharul ci conținutul. De aceea nimeni să nu mai găsească prilej de dezbinare în modul de servire al acestui simbol sfînt, ci toți să se unească cu frații lor la această orînduire divină, spre a putea astfel primi binecuvîntarea făgăduită de Domnul tuturor celor ce vor participa cu inimi curate și cu bucurie la acest act sfînt.

Nu faceți fraților prilej de ceartă din actul pe care Mîntuitorul

l-a rînduit pentru unirea, binecuvîntarea și bucuria alor Săi. și supuneți-vă ordinei și rînduiei în biserică, „căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduiei, ci al păcii, ca în toate bisericile sfîntilor”.

Sfînta Cină, așa cum am mai arătat, a fost instituită de Domnul Hristos. Aceasta vrea să spună că această Sfîntă întocmire nu este o opțiune, lăsată la bunul plac al fiecăruia. Toți credincioșii trebuie să participe. Nimeni să nu stea izolat de frații săi și de Domnul său. Exemplul poporului din Vechiul Testament ne învață cît de mult trebuie să prețuim serviciile de cult. Ni se spune: „Pentru acei care locuiau prea departe de Templu, prezența la sărbătorile anuale, le lua mai mult de o lună de zile. Acest exemplu de devotament față de Dumnezeu ar trebui să imprime în mintea noastră necesitatea serviciului divin și necesitatea de a subordona interesele noastre egoiste celor spirituale și veșnice.

Noi suferim o pagubă dacă neglijăm privilegiul de a ne aduna cu toții laolaltă, spre a ne îmbărbăta și întări reciproc în serviciul lui Dumnezeu.

Adevărurile Cuvîntului Său pierd vioiciunea și însemnătatea lor înlăuntrul nostru. Inimile noastre încetează de a se lăsa luminate și trezite prin influența Spiritului Sfînt și noi dăm înapoi spiritual. În relațiile noastre creștinești noi pierdem mult prin lipsa noastră de simpatie reciprocă. Cel ce se izolează pe sine însuși acela nu-și împlinește chemarea destinată lui. Noi sîntem cu toții copii ai unui Tată și depindem unii de alții în ce privește fericirea noastră. Pretențiile lui Dumnezeu și ale semenilor sînt îndreptate către noi. Cultivarea cu grijă a elementelor sociale din natura noastră este mijlocul care ne unește strîns de frații noștri, și care în eforturile noastre de a face fericți pe alții, ne aduc nouă înșine fericire”.

Sfinta Cină a fost instituită într-un context pascal. Aceasta scoate în evidență mai multe puncte importante. Ea crează o legătură între adunarea creștinilor și poporul lui Dumnezeu din Vechiul Testament. Ea sugerează legătura între tip și antetip, între profeție și împlinirea ei.

Ea scoate în evidență continuarea planului lui Dumnezeu și aducerea lui la îndeplinire. Mai presus de toate ea atrage atenția asupra faptului că atît poporul lui Dumnezeu din Vechiul Testament cît și cel din Noul Testament nu devine în mod real poporul „Său“ decît prin har. Prin asemănarea cu Paștele care evocă eliberarea lui Izrael, Sfinta Cină amintește eliberarea din păcat și moarte. De o parte mielul pascal, de cealaltă parte Mielul lui Dumnezeu.

Gîndurile acestea ne conduc la următoarele considerațiuni: Sfinta Cină comemorează actul substituirii Domnului Hristos în locul păcătosului. Rănile Sale și sîngele Său au lucrat mîntuirea noastră. Sfinta Cină confirmă Evanghelia. Tocmai de aceea Sf. Augustin o numește „Cuvîntul vizibil“. Pîinea sfințită — corpul Său frînt; vinul vărsat — sîngele vărsat. El a dat de bună voie și din iubire viața Sa, pentru că El este Stăpînul Universului. Mîntuitorul nostru nu este un erou crucificat căruia îi păstrăm cu credincioșie amintirea. Nu, ci El este un Suveran care S-a oferit, S-a dat și în acelaș timp S-a ridicat în mod maiestos. „Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu silă, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși“, declara Domnul Hristos ucenicilor Săi, înainte de moartea Sa.

Însă gravitatea și solemnitatea proclamării sacrificiului Său, nu trebuie, în nici un caz, să întunece atmosfera de bucurie a acestui serviciu.

Solemnitatea Sfintei Cine nu este un fapt al umbrei, al melancoliei și al tristeții, ci al unei bucurii inexprimabile și profunde, care copleșește sufle-

tele noastre. Fără această bucurie noi nu atingem scopul suprem.

Totuși această Cină a Domnului, caracterizată prin bucurie și recunoștință, pentru lucrarea înfinită pentru noi, trebuie să fie caracterizată și de pocăință și credință, care sînt mijloacele ce ne fac receptivi. Acceptarea interioară nu vine ca un rezultat automat al distribuirii exterioare. Căci cum putem să primim pe Hristos doar printr-un serviciu formal, fără să credem în El și fără să ne pocăim de toate relele? El rămîne sprijinul și susținătorul nostru în măsura în care noi persistăm să ne punem în El toată credința și încrederea noastră.

Pentru aceasta Apostolul Pavel insistă în mod atît de stăruitor ca fiecare să se cerceze pe sine înainte de a se prezenta la masa Domnului. A neglija acest examen de conștiință, a trata Cina Domnului în mod ușuratic sau a o considera ca un proces mecanic, însemnează a transforma o binecuvîntare în blestem. Aceasta nu însemnează ca să nu ne prezentăm la orînduirea aceasta divină decît atunci cînd vom considera noi că sîntem demni, pentru că nimeni nu va ajunge niciodată prin sine demn de a primi pe Hristos. El, care a venit să îndreptățească pe cel vinovat, nu pune asemenea condiții. Ceea ce dorește El, este ca noi să recunoaștem profunda noastră nedemnităte și într-un spirit de pocăință și credință să întîndem către El mîinile noastre goale pentru a primi darurile Sale.

Sfinta Cină este de asemenea o expresie, un angajament și un mijloc de comuniune. Tocmai aceasta explică termenul folosit deseori „Comuniunea Sfintă“. O cină este prin însăși natura sa un prilej, o ocazie de reuniune frățească, așa cum o vedeau diferitele comuniuni ale Mîntuitorului cu ucenicii Săi. Comuniunea cu Mîntuitorul, la masa Sa, este o comuniune sfîntă. Cînd El ne invită să luăm parte la aceasta, El ne adună într-o frățietate sfințită prin prezența Sa și întemeiată prin lucrarea

Sa de ispășire, la o frățietate recîștigată de acei care sînt împăcați cu Dumnezeu și sînt una în Hristos; la frățietatea copiilor adoptați prin harul lui Dumnezeu și meritele Fratelui lor mai mare, Fiul unic și mult iubit al Tatălui din cer, devenind astfel membri ai familiei divine.

Sfinta Cină nu constituie numai ceea, mijlocul de a ne întîlni cu Mîntuitorul. Ea constituie în același timp centrul acestei frățietăți, despre care aminteam mai înainte și este un mijloc de a exprima și a întări această frățietate. Întreaga viață creștină trebuie să reflecte această comuniune constantă cu Tatăl nostru ceresc și unii cu alții; o comunicare care se afirmă și se intensifică prin rugăciune, adorație, meditație și ascultarea de Cuvîntul Său. Sfinta Cină este una din acele multe ocazii prin care Mîntuitorul dorește să unească poporul Său cu Sine, un moment deosebit de prețios, cînd toate celelalte preocupări trebuie să fie lăsate la o parte. Este un moment cînd Mîntuitorul se descoperă într-un mod solemn, și cînd sentimentul frătesc și conștiința prezenței Sale sînt mai intime decît cînd și oriunde în altă parte.

Comuniunea noastră atît de strînsă cu El, este la fel de strînsă și cu frații noștri. Sfinta Cină este cina poporului lui Dumnezeu. Împăcați cu Dumnezeu, sîntem de acum împăcați și cu semenii noștri. Uniți într-o frățietate nouă, noi putem veni la această întîlnire, ca păcătoși, desigur, dar păcătoși iertați. Această comuniune e liberă de orice considerațiuni de rasă, de vîrstă, de rang social. În ciuda diversității sale această comuniune formează o unitate în Hristos Isus.

Aceasta mai implică de asemenea faptul că bucuria și credința sînt caracteristicile acestei sărbători. Este iubirea sinceră a acelor ce se știu iertați. Este iubirea liniștitoare a acelor care sînt în pace cu Dumnezeu. Este iubirea care unește și topește orice deosebiri. Să cerem de la Domnul această iubire înainte de a ne apropria de masa Sa.

Orînduiri Sfinte

Un element final de observat este că Cina Domnului nu se referă numai la trecut — lucrarea îndeplinită de Domnul Hristos, sau chiar la prezent — nu, ci ea îndreaptă privirea noastră spre viitor, încheierea glorioasă prin revenirea Mîntuitorului nostru. Cu prilejul instituirii Sfintei Cine, Domnul Hristos vorbea de un ospăț în Împărăția lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel ne invită și ne îndeamnă: „Să faceți lucrul acesta pînă va veni El“. Cina Domnului trebuie să fie celebrată între cele două venituri ale Domnului Hristos, dar ea nu este în sine un sfîrșit. Ea preînchipuie marele ospăț care va aduna poporul ales în comuniunea desăvîrșită a mîntuirii, atunci cînd toate planurile lui Dumnezeu vor fi împlinite. Vizionarul Ioan, pe Patmos, a auzit glasul care zicea: „Aleluia! Domnul Dumnezeu nostru Cel Atotputernic, a început să împărțească. Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-i dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului...“ Apoi mi-a zis: „Scrie: 'Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului'... Acestea sînt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu“. Apoc. 19, 6-9.

Să ne apropiem dar de masa sfîntă cu simțămîntul comemorării morții Domnului Hristos, dar și cu bucuria anunțării revenirii Sale în curînd. Partea Evangheliei cuprinsă în acest ritual este că Hristos, care era mort, e viu pentru totdeauna. Și Acela care este prezent la această masă pentru a întări, hrăni și binecuvînta pe copiii Săi, este Același care va reveni ca Domn al Domnilor și Judecător în toată splendoarea Sa. Sfînta Cină este o garanție, și o pregustare și anticipare a ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru noi.

Atitudinea noastră participînd la Sfînta Cină va purta amprentele așteptării și ale speranței. Nu o speranță himerică, ci o speranță ce se va

în ajunul răstîgnirii Sale, Domnul Isus a sărbătorit pentru ultima dată Paștele împreună cu ucenicii Săi în camera de sus, la Ierusalim. Aceasta era cea mai mare sărbătoare anuală. Această sărbătoare a avut loc în cel mai plăcut anotimp la sfîrșitul lunii martie și începutul lui aprilie. Aceasta a fost o amintire, dar și un simbol: o amintire a eliberării din robia Egiptului și un simbol al eliberării spirituale care trebuia adusă de Isus. Pe timpul Domnului Isus, Paștele era sărbătorit la Ierusalim. Masa Paștelor era deja aranjată. Pe ea se găseau aceleași simboluri care au fost puse și în cea ultimă seară, la plecarea lor din robia Egiptului. Mielul reprezenta pe Fiul lui Dumnezeu. Verdețurile amare erau o amintire a chinurilor amare ale strămoșilor; sarea reprezenta lacrimile vărsate în Egipt; azimile erau o emblemă a „curăției și adevărului“.

Pentru ucenicii care au sărbătorit Paștele în întreaga lor viață, aceste simboluri au pierdut însemnătatea lor adevărată. Dar pentru Isus, ele aveau o însemnătate deosebită. Isus a știut că are la dispoziție, numai cîteva ceasuri mai înainte de începutul furtunii. El a știut că Sinedriul s-a adunat în grabă în acea zi, contrar regulilor, căci era o zi de sărbătoare. Acesta era Sfatul Național compus din șaptezeci de preoți aleși din cărturari și căpetenii. La ședințele sfatului, membrii erau întotdeauna dezbinați în punctele lor de vedere, însă acum ei erau cu toții una. Isus trebuia să moară! Lucrarea Sa trebuia oprită. Isus știa aceasta. Liniștit a dat dispoziții ucenicilor Săi să pregătească Paștele. A trebuit să facă încă ceva ce era de o mare importanță.

Această ultimă sărbătoare de Paște a prezentat într-un sens deosebit, o piatră de poticnire între cele două mari sisteme religioase. Soarele Izraelului trupesc era la apus și apăruseră zorii unei zile noi pentru Izraelul spiritual. Simbolul s-a împlinit cu împlinirea sa; mielul Paștelor cu Mielul lui Dumnezeu și singele lui cu „singele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană“ (1 Petru 1,19). Hristos a dorit să înființeze o nouă orînduire cu simbolul trupului Său frînt și singele Său vărsat. Ucenicii Săi nu au fost încă pregătiți spiritual pentru acest moment. Dezacordul între ei a fost o piedică pentru Isus în înființarea acestei noi orînduiri, și masa Paștelor nu s-a putut folosi într-o așa atmosferă.

În timp ce ucenicii lui Isus erau adunați în camera de sus, relațiile între ei erau foarte încordate. „Între apostoli s-a iscat o ceartă, ca să știe care din ei avea să fie socotit cel mai mare? Luca 22,24.

Ei n-au știut că se găsesc în umbra crucii, în ajunul eliberării celor prinși în robia păcatului. Dacă ar fi știut că Domnul lor Se pregătește să-și dea viața pentru ei, purtarea lor unul față de altul, ar fi fost cu totul alta. În inima lor nu s-ar fi găsit ceartă și un simțămînt de superioritate. În Evanghelia lui Ioan citim că Cina Paștelor era săvîrșită cînd Isus S-a hotărît să Se scoale spre a institui o nouă orînduire. Dar a trebuit mai întîi să curățească inimile ucenicilor Săi. Ioan scrie că: Isus atunci știind că „De la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce, S-a sculat de la masă, a luat un ștergar S-a încins cu el... și a început să spele picioarele ucenicilor“. Ioan 13,3-5.

Nimic neobișnuit nu era în serviciul acesta de spălarea picioarelor. Cîndva în orient era obiceiul ca un serv să spele picioarele musafirilor la intrarea acestora în casă. După obicei, aceasta o făcea

(Continuare în pag. a 24-a)

(Continuare în pag. 24-a)

Un creștinism trăit!

O cercetare atentă a învățăturilor profetilor din vechime, a vieții lui Isus și a îndemnurilor și umblării apostolilor scoate în evidență cu prisosință un fapt de o însemnătate primordială, și anume acela că creștinismul pe care ni-l pretindem trebuie să fie într-un tot ceea ce trăim, ceva legat de viață și de preocupările ei.

Lucrul acesta îl prezintă cu putere și în mod clar însuși Domnul Isus, când lămurii ucenicilor Săi ce aștepta El din partea lor.

„Așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri“. Mat. 5,16.

O atență privire asupra acestui text ne dezvăluie că în primul rând atenția ne este atrasă asupra faptului că lumina viețuirii noastre creștine se cere să lumineze.

Ar putea zice cineva că din moment ce este lumină, în mod firesc ea și luminează. Însă lucrurile nu stau așa în toate cazurile; căci nu orice lumină, care în cazul de față înseamnă gândire, umblare, comportare, imediat în același timp și luminează, adică, nu răspindește acea strălucire de fel de viețuire care să însemne acea lumină minunată ce s-a produsă în mediul înconjurător numai fericire și bucurie.

Lucrul acesta îl lămurește foarte clar Domnul Isus când spune: „Dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Așa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!“ Mat. 6,23.

„Dacă ochiul tău este rău“, spune Domnul Isus, adică dacă felul tău de a privi lucrurile este greșit, văzind toate din jur numai în rău; dacă gândurile și simțămintele tale sînt copleșite de mohorîre, atunci „lumina care este în tine“ felul tău de înțelegere a lucrurilor, „este întuneric“.

Îată deci cum aceea ce ar fi trebuit să fie cu adevărat lumină, o îmbucurare de toate și în toate din preajmă, nu este altceva decît întuneric, atunci „cît de mare trebuie să fie întunericul acesta?“

În adevăr, „cît de mare trebuie să fie întunericul acesta“ în cei care în loc să fie factori pozitivi între semenii, în loc să răspîndească avînt, bucurie și fericire, vin, prin felul umblării și al vorbirii lor, să semene în inimi numai descurajare.

Să fim cu grijă, să cercetăm cu atenție deci, ca nu cumva ochiul nostru, felul nostru de înțelegere a lucrurilor să nu fie „rău“, adică greșit, și avînd ca temelie al gândirii noastre această greșită înțelegere a lucrurilor, lumina care o pretindem că o avem, de fapt să nu fie decît un cît se poate de mare întuneric pe care- îl răspîndim între semenii noștri cu pretenție de lumină.

Și lucrul acesta este adevărat și în ce privește evlavia, căci nu orice pretenție de evlavie, nu orice susținere pompoasă cu nume de evlavie, este în același timp chiar evlavie, chiar lumină în viețuirea creștină.

„Am rămas înmărmurită văzînd marea întunecime a unora dintre membrii bisericilor noastre. Lipsa adevăratei evlavii era într-a ita încît ei erau trupuri de întunericului și moșii, în loc să fie lumină. Mulți pretindeau că iubesc pe Dumnezeu, însă îl tăgăduiau prin fapte“, spune inspirația divină.

În adevăr, pentru ca lumina cărărilor noastre cu adevărat să lumineze, să răspîndească în viață strălucirea aceea minunată în jurul căreia oricine să se simtă bine, Domnul Isus spune că se cere neapărat ca oamenii „să vadă faptele noastre bune“.

Merită să ne oprim asupra ideii pe care o enunță aici Domnul Isus, anume că evlavia noastră, pretenția noastră de creștinism trebuie să fie ceva care să se poată vedea, prin felul de trai al nostru în rezolvarea multiplelor probleme de viață în societate.

Creștinismul nostru nu trebuie să fie ceva teoretic, idei și gânduri, fie ele cît se poate de frumoase și de înalte, nicidecum ceva abstract, ci crești-

nismul pe care ni-l pretindem trebuie să fie ceva pe care frații noștri să-l poată vedea în lumina faptelor pe care le săvîrșim înaintea și în mijlocul lor, și anume fapte bune, fapte constructive.

Intr-una din zile, pe vremea Domnului Isus, ucenicul Filip întîlnind pe Natanael îi zice: „Noi am găsit pe Acela, despre care a scris Moise în Lege și prooroci: pe Isus din Nazaret, Fiul lui Iosif“. Și dînd grai gîndurilor sale îndoielnice, Natanael răspunse lui Filip: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?“

„Vino și vezi!“ îi răspunse Filip, fără a încerca să prezinte nici o argumentație teologică.

„Vino și vezi!“ Cit de mult cuprinzătoare sînt aceste cuvinte în ce privește creștinismul pe care ni-l pretindem.

Ele vorbesc despre o viață trăită în lumină, în văz de lume: frumoasă, harnică, cinstită, nobilă.

„Vino și vezi!“ i-a spus Filip lui Natanael — și nicidecum: „Vino și auz' pe Isus cît de frumos prezintă adevărurile dumnezeiești“. „Vezi viața lui Isus, vezi comportarea Lui între oameni“ — au fost singurele cuvinte ale lui Filip despre Domnul Isus.

Primejdia care ne pîndește pe fiecare dintre noi este ca să facem din creștinism un mod de prezentare a fel și fel de susțineri teologice, a unei strălucite oratorii dogmatice.

Și această primejdie este cu atît mai mare cu cît cunoaștem mai mult și mai profund chestiunile teologice, cu cît abundă mai mult în mintea noastră tainele dumnezeirii.

A vorbi despre frumusețea religiei lui Isus este plăcut, însă de o însemnătate și mai mare, de o frumusețe neîntrecută mai mare este de a trăi această re-

(Continuare în cooperta 3-a)

EPISTOLA

CĂTRE EVREI

E pistola apostolului Pavel către Evrei ocupă un loc important și unic în canonul Noului Testament, având în vedere că ea se ocupă în mod deosebit de Domnul Isus Hristos cel înălțat, și prezența Sa la dreapta lui Dumnezeu în ceruri. Dacă n-ar fi existat această carte, noi am fi cunoscut foarte puțin despre lucrarea Domnului Hristos în ceruri și despre actuala Sa poziție la

Tatăl. Înălțarea Sa la ceruri ar fi fost ultimul tablou ce l-am fi avut pînă în momentul revenirii Sale. Lucrarea Sa de mijlocire ne-ar fi fost aproape cu totul nedescoperită; referirile profetice ale Vechiului Testament cu privire la curățirea Sanctuarului n-ar fi avut nici o confirmare în Noul Testament, și întreaga s'ujbă Aaronică ar fi constituit o curiozitate a Vechiului Testament,

fără de importanță, în loc de a fi o reprezentare vie a lucrării răscumpărătoare a Domnului Hristos în Sanctuarul ceresc.

Erau multe lucruri pe care Domnul Hristos le-ar fi putut spune ucenicilor Săi, dacă aceștia ar fi fost pregătiți spiritual să le primească. Datorită însă nepregătirii și insensibilității lor de a înțelege, El a fost nevoit să-și cîntărească bine fiecare cuvînt, vorbindu-le

prin pilde, „după cum erau ei în stare să-L priceapă“. Marcu 4,33 u.p. Când El le-a vorbit despre suferințele Sale, despre moartea și învierea Sa „ei n-au înțeles nimic din aceste lucrări; căci vorbirea aceasta era ascunsă pentru ei, și nu pricepeau ce le spunea Isus“. Luca 18,34.

Aproape ca un reproș, Domnul Hristos a spus ucenicilor Săi: „Acum Mă duc la Cel ce M-a trimis; și nimeni din voi nu Mă întreabă, unde Te duci? Ioan 16,5. Acest text sugerează faptul că Lui I-ar fi plăcut să-i vadă interesați în ceea ce privește lucrarea Lui viitoare și atunci El i-ar fi informat cu privire la aceasta, dacă ucenicii L-ar fi întrebat. Dar în loc de a face acest lucru, El S-a văzut obligat a spune: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta“. Ioan 16,12. Deci, tragem de aici concluzia că El le-a spus numai acele lucruri pe care ei le-au putut purta, le-au putut înțelege, lăsând pentru viitor alte lucruri ce le erau necesare, de care aveau chiar nevoie, dar pe care numai timpul și o mai profundă cunoaștere a învățăturii creștine, avea să-i facă în stare să le înțeleagă.

În cele douăzeci și șase de cărți ale Noului Testament — fără a număra și epistola către Evrei — noi avem o prezentare relativ completă, a vieții și învățăturilor Domnului Isus; a lucrării Evangheliei pe pământ după plecarea Sa; a viabilității învățăturilor creștine, încheindu-se în ultima carte a Bibliei cu un tablou profetic al luptei și al biruinței asupra răului. Dar în acest cuprinzător tablou lipsește ceva deosebit, lipsește o fază importantă; ni se spune puțin și aproape nimic — despre Domnul Hristos după ce El a fost luat de un nor și nu L-au mai văzut, cu ocazia înălțării Sale; nimic despre lucrarea Sa de mijlocire, lucrare pe care o face și în prezent la dreapta

lui Dumnezeu în ceruri. Și totuși, acesta era chiar subiectul la care El S-a referit când i-a întrebat: „Nimeni din voi nu Mă întreabă, unde Te duci“?

Pe crucea de pe Golgota, Domnul Hristos a murit și Și-a vărsat sîngele pentru noi. Această jertfă a fost prefigurată în serviciul umbră al sanctuarului de pe pământ, în care un miel era jertfit pentru a face ispășirea. Dar jertfirea mielului în sine nu face ispășire, ci „prin viața din el face sîngele ispășire“, și nu moartea mielului sacrificat. Lev. 17,11. Este valabil acest lucru și în dreptul Domnului Hristos adevăratul Miel al lui Dumnezeu? Epistola către Evrei răspunde afirmativ la această întrebare, și prezintă pe Domnul Hristos ca Mare Preot în Sanctuarul ceresc, care slujește cu propriul Său sînge, pentru a obține pentru noi mîntuirea veșnică... „nu cu sînge de țapi ci de viței, ci cu însuși sîngele Său după ce a căpătat o răscumpărare veșnică“. Evr. 9,12.

EPISTOLA CĂTRE EVREI O EPISTOLĂ UNICĂ

Epistola către Evrei este cartea Sfintei Scripturi ce argumentează divinitatea Domnului Hristos, prezentîndu-L ca expresia imaginii Tatălui, Creatorul și Susținătorul a toate și căruia chiar Tatăl I se odrează folosind expresia de Domn și Dumnezeu. Este cartea ce prezintă pe Domnul Hristos ca Mare Preot, comparînd și punînd în contrast preoția Sa cu aceea a lui Aaron. Ea este cartea care interpretează suferința și moartea Domnului Hristos ca fiind vitale și necesare în pregătirea Sa pentru preoție, declarînd că numai astfel el putea deveni un Mare Preot Milostiv și credincios. Ea este cartea care ne dă informații deosebite cu privire la „lucrurile cerești“, care trebuie curățite cu sîngele Domnului

Hristos, ajutîndu-ne astfel a interpreta în mod just curățirea sanctuarului menționat în cartea lui Daniel, ca referindu-se la tipul Sanctuarului ceresc. Ea este cartea care redă intrarea Domnului Hristos în „Locul prea sfînt“ din ceruri, prin cel mai mare și mai desăvîrșit Sanctuar în care El slujește, stabilînd astfel o paralelă între intrarea marelui preot în sanctuarul pămîntesc și intrarea Domnului Hristos în Sanctuarul ceresc. Epistola către Evrei este cartea Noului Testament care în mod consistent folosește terminologia sanctuarului în paginile ei, cum ar fi: primul și al doilea sanctuar; sfînta și sfînta sfintelor; jertfa de ispășire pentru păcat, arderile de tot și jertfele; stropirea altarului cu sînge, și ducerea singelui, în sanctuar; perdea, preoții și marele preot, îndeplinînd serviciile lor, arderea jertfei pentru păcat în afara taberii — toate aceste referiri constituie o paralelă între lucrarea Domnului Hristos și aceea a preoției levitice, arătînd leagătura între mielul jertfit pe altarul sanctuarului și adevăratul Miel al lui Dumnezeu. Astfel importanță și chiar glorie sînt atribuite sistemului jertfelor instituit de Dumnezeu.

Epistola către Evrei este cartea Noului Testament care discută problema Sabatului Zilei a Șaptea, în lumina repausului lui Dumnezeu cu ocazia creației, informîndu-ne că rămîne, pentru copiii credinței obligațivitatea păzirii lui. Epistola către Evrei este singura carte care leagă odihna sufletului cu odihna Sabatului Zilei a Șaptea, odihnă pe care Dumnezeu a instituit-o în grădina Edenului, fapt ce întărește Sabatul ca fiind adevăratul semn al sfințirii. Este singura carte ce ne informează că Dumnezeu Care a clătina pămîntul cînd El a dat poruncile Sa le pe muntele Sinai, va mai „clătina“ Evr. 12,26. Este cartea care prezintă evenimentul revenirii Domnului în cadrul doctrinei sanctuarului, informîndu-ne că

El se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L aşteaptă". *Evr.* 9,28. Este singura carte a Sfințelor Scripturi, care pentru încurajarea noastră prezintă un grup de oameni care, în ciuda greșelilor și slăbiciunilor lor, au obținut în final biruința și au numele scrise în cartea vieții Mielului. Este cartea care prezintă pe sfinți intrând cu Domnul Hristos în locul prea sfânt, „pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinlăuntru, adică trupul Său" (*Evr.* 10,19 — 20) punând astfel înaintea lor posibilitatea unei cinstiri dumnezeiești, a unei slave greu de exprimat, aceea de a sta în prezența descoperită a lui Dumnezeu.

Epistola către Evrei ocupă astfel un loc înalt și important în Sfânta Scriptură. Ea este o carte a adevărului prezent, deși un timp a fost neluată în seamă, dar care ne apare în toată importanța ei. Înțelegă în mod drept, ea furnizează detalii cu privire la sanctuar, importanța și serviciile lui, pentru lucrarea ultimei solii de har adresată tuturor, ajutând astfel foarte mult lucrarea desfășurării soliei îngerului al treilea.

Această carte a fost mult timp neglijată de poporul lui Dumnezeu. Pe bună dreptate, pe parcursul istoriei noastre bisericesti, noi am subliniat, am pus accentul pe Domnul Hristos ca Marele nostru Preot, și totuși a fost și este tendința de a neglija singura carte a canonului Sfintei Scripturi în care este subliniată lucrarea Lui. În restul cărților Noului Testament nu este nici o discuție cu privire la lucrarea preoției Sale; de fapt, în afara epistolei către Evrei, termenul „Marele Preot" nu este nicio-

dată menționat ca referindu-se la Domnul Hristos. Pe de altă parte, capitol după capitol în epistola către Evrei, Domnul Hristos ca Mare Preot, este subiectul tratat, și de zece ori titlul este în mod direct aplicat la El; în alte șapte ocaziuni este comparat sau prezentat în contrast cu marele preot al sanctuarului pămîntesc pe lângă alte numeroase referințe incidentale, tangențiale. Lipsiți de această carte, am fi fost lipsiți de posibilitatea cunoașterii și păstrării fundamentale a doctrinei referitoare la Domnul Hristos, sau unele confirmări biblice în legătură cu anumite poziții cu privire la problema Sanctuarului.

Epistola către Evrei leagă sanctuarul de pe pămînt cu cel din ceruri. Prima jumătate a cărții ne dă o imagine și ne prezintă o trecere în revistă a serviciilor din sanctuarul de pe pămînt, făcînd referiri cons-

tante cu privire la serviciile din Sanctuarul ceresc. Ea compară și pune în contrast calificările preoților pămîntești, cu demnitatea cea mare și gloria de neînchipuit a Marelui Apostol și Mare Preot din ceruri. Ea așează o temelie puternică, a unei cunoașteri precise în legătură cu serviciile din sanctuarul pămîntesc care este necesară înțelegerii lucrării Domnului Hristos în ceruri. Iarăși și iarăși ea subliniază paralela dintre sanctuar și serviciile lui de aici de pe pămînt și Sanctuarul și serviciile lui din cer, prezentîndu-l pe primul ca pe un tip al celui din urmă. O umbră a adevăratului Sanctuar din cer.

Instruînd în mod amănunțit pe cititorii săi în ceea ce privește preoția și serviciul din sanctuarul pămîntesc; subliniînd în particular că în mod zilnic preotul mergea în prima despărțitură, dar că marele preot mergea în locul prea sfînt numai odată pe an, autorul cărții luminează deodată și vitalizează serviciul din sanctuarul pămîntesc, afirmînd că Duhul Sfînt are prin aceasta o importanță (*Evr.* 9,8). Aceasta este o declarație foarte importantă, căci așează sigiliul aprobării pe cea de a treia persoană a dumnezeirii, care altfel, putea fi considerat numai ca un rituel lipsit de importanță. Cum Duhul Sfînt joacă un rol important în intruparea Domnului Hristos; cum Duhul Sfînt era prezent cînd Tatăl dădea mărturie despre divinitatea Domnului Hristos la botezul Său; cum Duhul Sfînt devenea reprezentantul special al Domnului Hristos după înălțarea Sa; Duhul Sfînt atrage astfel acum atenția la serviciul sanctuarului și-l investeste cu semnificații tipice. Această aprobare a Duhului Sfînt a serviciilor sanctuarului nu tre'nu' tratată cu ușurătate. Ea înălță ridică standardul orînduirii Iudaice la statutul de reprezentare tipică a lucrurilor profunde ale lui Dumnezeu, cuprinsă în planul de mîntuire.

CONDIȚIILE BISERICII APOSTOLICE — BISERICII PRIMARE

Numărul credincioșilor bisericii apostolice la moartea Domnului: Hristos nu era mare, „era aproape o sută douăzeci“ (Fapte 1,15), dar a crescut foarte mult în ziua Cincizecimii. Fapte 2,41.

Biserica din Ierusalim a crescut de asemenea, devenind nu numai mai numeroasă, ci și influentă. Apostolilor li s-a adăugat „o mare mulțime de preoți“ (Fapte 6,7), cum și unii din partida Fariseilor care crezuseră“. Fapte 15,5. Treizeci de ani mai târziu, se găseau încă „mii de iudei“ (Fapte 21,20) în cetate, chiar dacă persecuțiile din primul secol al erei creștine au făcut ca mulți iudei să fugă pentru a-și salva viața.

Ar fi putut fi posibil ca nu după mult timp de la înălțarea Domnului la cer, să se fi ridicat o casă de rugăciune în Ierusalim, pentru folosința celor credincioși. Se pare însă că lucrurile nu s-au petrecut astfel. Ni se relatează că la ceasul rugăciunii „Petru și Ioan s-au suit împreună la „Templu“ și de asemenea că toți cei ce credeau „erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi“ (Fapte 2,44; 2,46. Chiar dacă totuși mici grupe „fringeau piinea acasă“ (Fapte 2,46), iar în timpul persecuției de care aminteam mai sus „mulți erau adunați laolaltă și se rugau în casa Mariei, mama lui Ioan, zis și Marcu“ (Fapte 12,12), biserica continua totuși să folosească Templul ca loc al lor de întâlnire, adunându-se probabil „în pridvorul lui Solomon“ (Fapte 3,11 u.p.) unde era loc destul pentru un număr mai mare de persoane.

RITUALURI ȘI CEREMONII

Din raportul cărții Faptelor Apostolilor rezultă nu numai că Biserica a continuat a se închina în Templu, dar credin-

cioșii continuau încă să observe multe din ritualurile și ceremoniile iudaice inclusiv circumciziunea. Fapte 15,1. Faptul acesta nu este surprinzător, având în vedere că o mare mulțime de preoți aparțineau acum bisericii, și în mod natural a fost nevoie de mult timp ca aceștia să se acomodeze noilor condiții. Apostolii n-au văzut în mod clar schimbările pe care concepția despre Hristos ca Mare Preot, erau necesare a fi făcute în relațiile lor cu templul.

El nu a dat aici o poruncă cu privire la abolirea legii mozaice, și nici nu a vorbit împotriva serviciilor templului. Deși nu avem nici un raport cum că El ar fi observat aceste orînduiri, El a recunoscut valabilitatea lor înainte de Golgota, îndemnînd poporul să facă cele ce Fariseii și Cărturarii le cereau să facă, și spunînd de asemenea leprosului vindecat: „Du-te de te arată preotului, și adu darul, pe care l-a rînduit Moise, ca mîrturie pentru ei“. Mat. 23,2; 8,4. Aceste declarații au fost imediat reținute de acei care erau înclinați „a observa și a îndeplini“ tot ceea ce Moise a poruncit, ca o dovadă a continuei valabilități a rînduiriilor mozaice.

Deși moartea și învierea Domnului ne-a introdus în era noului leagămint, se pare că nu a fost intenția lui Dumnezeu de a rupe definitiv cu Iudeii la un timp precis, fix. Ei respinseseră pe Domnul Hristos, și-L crucificaseră, dar mila harului Său era încă întinsă asupra lor; și pentru mulți ani — cel puțin pînă la încheierea celor șaptezeci de săptămîni profetice — lucrarea principală a apostolilor a fost limitată la Iudei. Ucenicii erau foarte mult încurajați atunci cînd în ziua Cincizecimii unii au fost con-

vertiți, și cînd numeroși credincioși se adăugau bisericii primare.

„Marea mulțime de preoți“ avea, cum era și natural, influența lor simțită în biserică și care făcea să crească prestigiul ei, așa cum a făcut de asemenea și Fariseii ce s-au adăugat Bisericii. În mod evident, la data aceea nu era momentul pentru ca biserica să ia o poziție ostilă față de templu și de serviciile lui. Mii de Iudei au îmbrățișat credința propăvăduită de apostoli. Ar fi fost oare posibil ca încă alți mulți să accepte pe Mesia și astfel Iudeii să rămînă poporul ales al lui Dumnezeu?

Dacă unii aveau o astfel de nădejde, atunci aceștia erau sortiți dezamăgirii. Iudeii nu erau gata să accepte pe Isus ca Mintuitor al lor. Ei au crucificat pe Mintuitorul, au ucis cu pietre pe Ștefan și au bătut pe apostoli. Fapte 5,40; 7,58. Cum persecuția creștea, Petru a fost întemnițat și amenințat cu execuția, iar Iacob, fratele lui Ioan, a fost ucis cu sabia. Faptele 12,1-19. Cărturarii și Fariseii se îndepărtau de noua învățătură. Era puțină speranță deci că Israel va accepta pe Isus ca Mesia lor.

Moartea lui Ștefan a fost se pare punctul de cotitură în atitudinea poporului Iudeu față de credința creștină. „Saul se învoise la uciderea lui Ștefan. În ziua aceea, s-a pornit o mare prigoană împotriva Bisericii din Ierusalim. Și toți afară de apostoli, s-au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei“ (Fapte 8,1). Este important faptul că deși credincioșii erau împrăștiați, ucenicii au rămas totuși în Ierusalim. Fapte 8,1.

D. Popa

DARUL VORBIRII

„Nu vorbi decât ceea ce-ți poate fi folositor
ție și altora. Ferește-te de vorbirile deșarte”.
B. Franklin

Vorbirea este un dar deosebit al omului, un talent care ar trebui cât mai bine cultivat deoarece ea este una dintre marile deosebiri dintre om și celelalte viețuitoare. Puterea noastră asupra altora, pe lângă ideile din noi, stă în mare măsură și în puterea de a le exprima. Dînd cuvîntului nostru o exprimare limpede, precisă, nu numai că dobîndim să fim înțeleși, ci venim și în ajutorul propriei noastre inteligențe: Este de aceea un lucru de seamă, ca vorbirea noastră să fie educată și exprimată cât mai plăcut posibil și mai clar. Să veghem dar asupra cuvintelor și faptelor noastre, deoarece felul de viețuire va da lumină, sau va pune în umbră, pe cel ce le rostește și făptuiește.

Există unii, care vorbesc atît de repede, încît nu pot fi înțeleși, iar alții se exprimă greu, neclar, vorbesc într-un ton tipător și aspru, care supără urechea ascultătorilor. Acesta este un rău care trebuie îndepărtat și în cea mai mare parte acest lucru e posibil. Trebuie luate hotărîri statornice spre a rosti cuvintele în așa fel, încît să se impună priceperii și să impresioneze inima. Rar și înțeles, învățăturile și cuvintele trebuie vorbite clar și cu seriozitatea corespunzătoare importanței lor.

Buna cultivare și folosire a darului vorbirii, trebuie practică în orice împrejurare și cu cât lucrarea cuiva este mai nobilă și de o mai mare răs-

pundere, cu atît vorbirea lui trebuie să fie mai îngrijită. Acest lucru se așteaptă a fi atît în viața de familie, cît și în toate legăturile sociale. Ar trebui să ne obișnuim a vorbi cu orice om într-un ton plăcut, cu o exprimare curată și corectă și în cuvinte amabile și iubitoare. Cuvintele amabile sînt ca o rouă și ca o adiere plăcută pentru suflet. Ele pot fi un miros de viață spre viață sau de moarte spre moarte. În urmărirea țintei de educarea vorbirii, nici un cuvînt nu trebuie rostit fără socoteală. Nu ne vor ajuta la dezvoltarea, înobilarea și desăvîrșirea vorbirii noastre nici cuvintele frivole sau ușuratece, nici vorba cu două înțelesuri, inspirînd cugete murdare și nici vorbirile de rău. Apostolul Pavel, scriind credincioșilor din Efes, zicea: „Nici un cuvînt stricat să nu vă iasă din gură”. Prin aceasta nu se înțeleg numai cuvintele absolut murdare, ci și orice expresie contrară principiilor nobile și curate ale unei vorbiri fără pată.

Despre mîntuiri văzuți de descoperirea dumnezeiască — ajunși la desăvîrșire — se spune că: „în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sînt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu”. Apoc. 14, 5.

Aceasta ne arată punctul culminant al înălțimii și frumuseții desăvîrșite, la care ajunsese vorbirea lor, vorbire care ajunsese curățită de orice semne și aluzii nepotrivite. Dacă acestor lucruri nu li se

împotrivese omul în mod hotărît, ele pot duce la mari greșeli și păcate.

Dezvoltarea și desăvîrșirea darului vorbirii, trebuie urmărită cu grijă în cămin, căci știut este, că, cea mai temeinică și cea mai bună școală pentru formarea și desăvîrșirea vorbirii copilului, este familia. De aceea, din primii ani ai vîrstei lor, copiii trebuie să fie învățați să vorbească respectuos și iubitor unul cu altul și față de părinții lor, iar mai tîrziu față de dascălii lor, astfel, vorbirea le va aluneca spre panta frivolității făurind din ei, pentru mai tîrziu, oameni, a căror vorbire va fi mult mai greu de corectat.

În strădania desăvîrșirii darului vorbirii, trebuie să contribuie negreșit arbitrajul conștiinței și a unei hotărîri sănătoase, atît din partea celui care vrea să atingă desăvîrșirea, cît și din partea celui ce este chemat, a educa pe alții.

Cîteva reguli trebuie negreșit observate pe drumul acestei strădanii.

Așa de exemplu, una din regulile de observat, este aceea, ca darul vorbirii să fie întrebuintat cu rațiune, nu oriunde și nu oricît de mult. Căci, în vorbirea necontrolată se strecoară și foarte multe greșeli. Experiența vieții ne-a arătat însă că, rareori vom ajunge în situația de a regreta că am vorbit prea puțin și la locul lui, dar foarte adesea vom regreta că am vorbit prea mult și fără cugetare. Să ținem minte un proverb arab care zice: „un cuvînt ne la locul lui, e mai primejdios decît un pas greșit”. Iar o zicătoare africană spune despre limbă că ea este asemănată cu un leu, la care dacă îi dai drumul fără control, te sfîșie. Caracteristica spiritelor mari, a oamenilor nobili, este de a

spune mult în vorbe puține, pe cînd a spiritelor mici, e de a vorbi mult, fără a spune mare lucru. Se spune despre monedele pe care le prețuim mai mult, că sînt acelea, care înfățișează cea mai mare valoare sub volumul cel mai mic. Tot astfel și puterea vorbirii stă în a exprima multe lucruri, în puține cuvinte; zicea Plutarh. Înțeleptul Solomon spunea că: „cine vorbește mult, fără rost, și fără chibzuială, nu poate să nu păcătuiască, dar cel ce-și ține buzele, este un om chibzuit și cel ce veghează păzindu-și buzele și limba, își scutește sufletul de multe necazuri“.

O altă regulă de observat în străduința noastră pe calea desăvîrșirii darului vorbirii, este aceea de a ne sîrgui ca vorbirea noastră să fie totdeauna ziditoare și să exprime adevărul. Este un principiu care stă la baza darului vorbirii și anume acela că adevărata întrebuintare a acestui dar, este aceea de a sluji adevărului. Înțeleptul Aristotel zicea că: „nici baia și nici vorbirea nu sînt folositoare, cînd nu ajută și nu curată. Să nu uităm că darul vorbirii este lăsat pentru a ne comunica ideile noastre, pentru a veni în ajutorul celorlalți, împărțîndu-le prin acest dar lucrurile ce duc la prosperitatea și fericirea lor. Nu ne vom putea impune prin vorbire. Mai de grabă ne vom impune printr-un bun exemplu. Trebuie deci cugetat cu înțelepciune atunci cînd folosim darul vorbirii. De aceea prima condiție amintită mai sus pe care ar trebui să o îndeplinească o vorbire sănătoasă, nobilă și ziditoare, este aceea de a fi curată, plină de bunătate și adevăr, reprezentînd manifestarea exterioară a frumuseții lăuntrice. Să nu uităm niciodată, că adevărata politețe se va da pe față printr-o vorbire curată, iar în vorbirea curată, zimbitoare, amabilă și plină de adevăr, frazele fără rost și de umplutură sînt condamnate. O vorbire curată este lipsită de complimente înșelătoare, de ocolirea adevărilor, exagerări, calomnii și altele de felul acesta.

Adevărul sacru ne spune că: „cine vorbește în chip ușuratic, rănește ca străpungerea unei săbii, dar limba înțelepților aduce vindecare“. „Buza care spune adevărul va fi întărită pe vecie, dar limba mincinoasă nu stă decît o clipă“. Pentru fericirea noastră, personală, însă, este necesar ca fiecare să ne controlăm orice cuvînt și orice faptă. „Da, este un foarte mare și profund adevăr, acela că, vorbirea noastră trebuie să fie bine cugetată, deoarece vorba este ca săgeata, odată ce i-ai dat drumul, nu mai revine; observă deci înainte de a o arunca, să nu fie nici ascuțită și nici otrăvită. Un proverb ne spune că: „ești stăpîn încă pe cuvintele pe care nu le-ai rostit, dar ești robul celor pe care le-ai spus“; de aceea zice înțeleptul: „cine își înfrinează vorbele cunoaște știința și cine are un duh chibzuit este un om priceput“.

O altă regulă, tot atît de necesară în vorbire, este aceea de a ști cînd să vorbești, cum să vorbești și cît să vorbești și despre ce subiect să vorbești. Să nu uităm ce zicea Schiller că: „vorba e totdeauna mai îndrăzneată decît fapta“. Să împlinim dar împlinirea datoriilor vieții noastre cu o vorbire sănătoasă și nobilă, căci, „vorbele nu plătesc datoriile“ — zicea Shakespeare. Să nu vorbim niciodată prea mult despre interesele noastre și despre persoana noastră. Omul, care nu vorbește decît despre sine, nu se gîndește decît la sine. Acesta nu e de nici un folos societății. Amintiți-vă totdeauna că, persoana cu care vorbești, este interesată de o sută de ori mai mult de dorințele, planurile și țintele ei sau ale colectivității din care face parte, ca decît de persoana și preocupările voastre. A vorbi este a semăna, dar a asculta și a cugeta, este a culege și trebuie să ne gîndim bine ce semănăm și cum semănăm. Nu vorbi despre tine însuți prea mult, nici bine, nici rău; bine, pentru că nu totdeauna te va crede cel ce te ascultă; rău, pentru că va crede mai mult decît spui tu. Nu vorbi rău despre alții, pentru că cel care nu

dorește să vorbească alții rău despre el, e chemat să caute mai întii, a nu vorbi nici el rău despre alții. Și nu uita, că vorbirea lungă și nechibzuită nu e dovadă de judecată aleasă. Se spune despre cei înțelepți că au gura în inimă, dar cei răi au inima în gură, iar cei care vorbesc multe și nechibzuite, adesea fac puține.

Într-o vorbire nobilă, mîngietoare și ziditoare, iubirea și blîndețea, răbdarea și stăpînirea de sine, trebuie să fie neconținut legea ei călăuzitoare. Aceasta va arăta noblețea interioară a sufletului ales. Cînd și inima și mîntea vor fi curate și cugetele vor fi înălțate, cuvintele vor fi de același nivel „ca niște mere de aur, într-un coșuleț de argint“. În schimb „vorbirea lipsită de bunătate în cămin, este ca o otrăvă ținută la rădăcina propriei noastre familii“.

Cu chibzuință deci, să ne străduim la educarea vorbirii noastre, despre care Mîntuitorul Hristos a zis: „Cuvîntul vostru să fie da, da și nu, nu“. Adică cinstit, clar și deschis.

Darul vorbirii este cu adevărat unul din cele mai mari daruri care îl ridică pe om la treapta cea mai înaltă a ființelor de pe pămînt. El exprimă sentimentele interioare și cînd izvorul acestor sentimente este și el innobilat și influențat de principii superioare, ce trebuie să le dea pe față omul în desfășurarea vieții sale, atunci vorbirea ajunge la adevărata ei valoare și își îndeplinește adevăratul ei rol. Sînt ades momente în viață cînd trebuie să folosim sau să nu folosim acest dar.

Iată de exemplu cînd ar trebui să tăcem:

1. Cînd nu sîntem invitați să vorbim.

2. Când vrem să vorbim despre ceva, despre care nu sîntem bine informați.

3. Când sîntem în parte informați despre acel lucru, dar nu putem vorbi de el cu chibzuință.

4. Când sîntem iritați, pătimăși sau plini de dorul răz-bunării.

5. Când prin vorbirea noastră denaturăm adevărul, sau realitatea unui lucru.

6. Când prin vorbirea noastră am lua parte unei răutăți, sau a unei minciuni.

7. Când prin vorbire am răni sentimentele alese ale semenilor noștri.

Iată apoi exemple cînd ar trebui să folosim darul vorbirii :

1. Atunci cînd în mod amabil și respectuos poți apăra adevărul.

2. Atunci cînd poți proteja pe aproapele tău contra unei nedreptăți.

3. Atunci cînd prin vorbirea ta amabilă și respectuoasă ajuți pe semenii și aduci onoare Creatorului tău.

4. Atunci cînd prin vorbirea ta chibzuită, poți instrui pe cei neștiutori.

5. Atunci cînd prin vorbirea ta, poți mîngîia pe cei slabi și suferinzi.

6. Atunci cînd poți liniști și întări pe cei îndoielnici.

7. Atunci cînd poți apăra pe cel drept și convinge pe răufăcător.

Sînt, în viață însă și diferite cauze care duc ades la degradarea și stricarea darului vorbirii, lipsindu-l de posibilitatea de a fi o binecuvîntare pentru ascultători.

1. Astfel se întîmplă ades cu influențele lăaturalnice, care au o mare înrîurire asupra darului vorbirii, influențindu-l negativ și lipsindu-l de puterea lui de binecuvîntare. Nu vă înșelați,

zice Cuvîntul Scripturii : „Prietenii rele, strică obiceiurile bune“. Și acest lucru în vorbire, aduce ades roade nefaste.

2. Ală cauză care strică vorbirea, este lipsa de cultură a vorbirii. Nu e de ajuns numai să ai dorința să vorbești plăcut, amabil și constructiv. E nevoie de eforturi susținute, pentru ca vorbirea să fie cultivată și din ea smulse, rînd pe rînd, toate cuvintele care o degradează. Cuvintele aspre, batjocoritoare, tăioase, lipsite de respect, amabilitate și curtuazie, sînt părți care trebuie smulse și părsite.

3. Adeseori, intimitatea între unele persoane, socotită ca o garanție a prieteniei strînse, este o cursă vicleană ce duce la degradarea vorbirii. De unde la început, cei în cauză se respectau și vorbeau amabili, încetul cu încetul, încep tutuiele, diminutivele, cuvinte mai ușuratică și în cele din urmă flecării și vorbe lipsite de amabilitate, care în loc să ducă la înnobilare sufletească, duc la

degradare și aceasta, în numele prieteniei.

4. Ținta vieții spre care privim mereu înainte, este adesea un diriguitor al vorbirii noastre. Cu cît ținta va fi mai nobilă și vorbirea se va alinia ei și invers.

5. În sfîrșit, una din cauzele cele mai periculoase care duc la degradarea în vorbire, este nesinceritatea și fățărnicia în viață. Multe persoane se străduiesc a avea o dublă înfățișare. Se străduiesc a se prezenta în vorbire frumos, dar numai cît timp este de față cel despre care se vorbește. Dar îndată ce acesta lipsește, nu au la adresa lui decît cuvinte de denigrare. Este starea sufletească a fariseilor ipocriți de pe vremuri, despre care Isus zicea : „Mai întii de toate vă spun, păziți-vă de aluatul fariseilor, care este fățărnicia“.

Pentru ca să putem realiza cultivarea și desăvîrșirea vorbirii noastre, trebuie să privim cu o deosebită grijă la izvorul vorbirii și a sentimentelor noastre, la inima noastră, despre care Isus zicea : „Căci din prisosul inimii vorbește gura“, iar cu altă ocazie arătînd că : „din cuvintele sale omul va fi scos fără vină și din cuvintele sale omul va fi osîndit“.

Privind în profunzimea ei această problemă, psalmistul zicea : „Zidește în mine o inimă curată Dumnezeuule și pune în mine un Duh nou și statornic“. Aceasta, cu dorința ca din inima lui, să iasă cuvinte plăcute și o vorbire cu totul aleasă. Această schimbare ne va duce la realizarea unei desăvîrșiri a darului vorbirii, așa încît el să fie pentru cei din jur, o mîngîiere, un balsam și o lumină pe cărare.

Iată o lucrare care ne va apropia tot mai mult de ajungerea țintei supreme, desăvîrșirea.

I. Dăneșiu

ÎNVĂȚĂ

*Invață hărnicia
Albinei, ca model,
Ce strînge bogăția ;
Și fă și tu la fel.*

*Invață dăruirea
Izvorului curat ;
Izvor — fie-ți menirea —
De bine neseecat.*

*Invață așteptarea
Plugarului trudit
Și fă mereu lucrarea
La care ești menit.*

*Invață cumpătarea
Sportivilor model,
Voința și-nfrînarea
Și fă și tu la fel.*

*Invață bunătatea
Privind la porumbei,
La fel și curăția
Spre-a fi așa ca ei.*

*Invață-nțelepciunea,
Urcînd mereu în sus
Și nu uita minunea :
Iubirea lui Isus !*

P. V. Cazan

NUMELE DE CREȘTIN IMPLICĂ RESPONSABILITATE

Împăratul Alexandru Macedon află prin intermediul unui general că în rândurile bravilor săi ostași se găsește un soldat care avea numele la fel cu al împăratului: adică numele soldatului era tot Alexandru Macedon.

Aflînd aceasta, la început împăratului i-a plăcut, și începu să se intereseze de viața ostașului care îi purta numele. Spre înfrustarea lui află că cel în cauză avea o purtare foarte scandaloasă. Într-o zi, îl chemă la sine și îi zise: „Ascultă ostaș! am aflat că numele tău e la fel cu al meu. Eu ca împărat mă numesc Alexandru Macedon, iar tu ca soldat te numești tot Alexandru Macedon. Numai că, prin viața și purtarea ta, faci de ris și de ocară numele meu pe care-l porți. Și acum, iată ce te rog: ori schimbă-ți numele, ori schimbă-ți faptele...”

Întîmplarea aceasta antică ne aduce aminte de un mare adevăr din zilele noastre. Mulți din creștini poartă numele Aceluia care se numește Isus Hristos. Dar oare faptele săvîrșite de-alungul timpului de aceștia nu fac de ocară numele Scumpului Mîntuitor? Domnul Isus privește la fiecare dintre noi.

Frumosul nume ce-l purtăm, — obligă!... Aflîndu-ne la confluența faptelor, cuvintelor, și intențiilor noastre, să ne întrebăm: cum ne purtăm și care ne este viața?...

Cît de solemn este acest gînd cum că fiecare zi din viața noastră care a trecut în veșnicie, își depune mărturia ei în cărțile din cer. Cuvintele odată rostite, faptele odată săvîrșite, nu mai pot fi retrase. Îngerii sfinți au și înregistrat atît binele cît și răul înfăptuit. Nimeni nu poate sustrage din aceste registre nici cel puțin pagina unei singure zile.

Faptele, cuvintele și intențiile noastre își vor depune cu toatele partea lor de contribuție, hotărînd fericirea sau nenorocirea noastră. Deși se poate că noi le-am uitat, toși ele vor depune mărturie pentru îndreptățirea sau condamnarea noastră.

Caracterul fiecăruia este reprodus în cărțile din cer cu aceeași exactitate, cum se imprimă trăsăturile feții pe clișeu fotografului. Și cu toate acestea, cît de puțină importanță se dau acestor însemnări care vor ajunge sub ochii ființelor cerești!

Dacă văzul care desparte lumea văzută de cea nevăzută s-ar ridica deodată, îngăduindu-ne să vedem pe un inger înregistrînd cu multă exactitate și credincioșie fiecare din cuvintele, faptele și intențiile de care vom fi chemați să dăm socoteală cîndva, cîte cuvinte nu ar fi reținute, și cîte fapte nu ar fi săvîrșite niciodată!...

Deseori, cel vorbăreț încearcă să ascundă sub vorbele sale cele multe, o dorință care nu-i dă pace, un ce nesatisfăcut, pe care nu si-l poate explica. El nu știe că are nevoie de Isus în viața sa. El, Domnul Isus Hristos, Scumpul nostru Mîntuitor, este pentru cel credincios unica satisfacție, care ne obligă a confrunța faptele cu spusele. Dulcele cîntăreț al lui Izrael David, spune: „Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști, știi cînd stau jos și cînd mă scol, și de departe îmi pătrunzi gîndul. Știi cînd umblu și cînd mă culc, și cunoști toate căile mele. Căci nu-mi ajunge cuvîntul pe limbă, și Tu, Doamne îl și cunoști în totul”. Ps. 139,1-4. Prestigiul numelui de „creștin” — implică responsabilitate.

„Despărțiti de Mine, nu puteți face nimic”, zice Domnul Hristos.

Noi depindem tot atît de Hristos, pentru a duce o viață sfîntă, ca mlădița de viță, pentru a crește și a aduce roadă.

Se povestește că mai de mult, într-o țară depărtată, un pictor a fost învinuit pe nedrept și aruncat în temniță. I s-a dat voie să ia cu sine pensulele și vopselele, însă n-avea pînză. Într-o zi înfilînd pe un om într-un coridor, l-a rugat să-i dea ceva pe care ar putea picta. Omul a scos cu nepăsare din buzunarul său o batistă veche și murdară și aruncîndu-i-o a spus: „Vezi dacă poți să faci ceva pe ea”.

Pictorul a început să picteze pe ea fața lui Isus. Se zice că tabloul pictat a devenit mai tîrziu unul din cele mai renumite tablouri, reprezentînd fața lui Isus.

El a lucrat cu hărnicie și cînd a fost gata l-a arătat aceluia om: acesta văzînd minunata blîndete de pe fața lui Hristos a rămas adînc mișcat.

Dacă un biet pictor a putut să reprezinte iubirea duioasă a lui Hristos pe o cîrpă veche și murdară, în așa mod ca un om nepăsător să

fie profund mișcat la privirea tabloului, ce ar putea să facă Hristos cu viața mea, dacă l-aș îngădui să lucreze cu mine, pentru ca chipul Său sfînt să fie refăcut în viața și caracterul meu?

Cu cîtă seriozitate trebuie să su-praveghem noi deci eugetele, cuvintele, deprinderile, faptele și dispozițiile noastre. Bunul Dumnezeu ne îndeamnă să ne cercetăm, făcîndu-ne un proces de conștiință, confrun-tînd faptele cu spusele. În locul nemulțumirii, deplina mulțumire; în locul invidiei și geloziei, bucuria și succesul altora. Cuvenita umilință va lua locul mîndriei; altruismul și dărnicia vor lua locul egoismului și lăcomiei. Iubirea, iar nu ura va umple inimile tuturor, și sinceritatea va alcătui temelia tuturor legăturilor. O asemenea stare va fi o stare divină. Ea nu va cere numai o profundă cunoaștere a teologiei ci și trăirea acesteia. Ea va fi la îndemîna celui care vrea să facă cinste frumosului nume ce-l poartă. Aceasta ne obligă să fim creștini adevărați chemați a fi iubitori de oameni.

„Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piardă ci să aibă viață veșnică”. Ioan 3,16.

Dumnezeu este iubire. Care „are viața în El însuși,” și iubirea Sa, este revărsată asupra noastră, prin aceea că ne dă viață. Omul are viața Sa; el îi datorește iubirea sa.

„Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întîi”. 1 Ioan 4,19.

Iubirea este cea mai mare și mai fulminantă putere.

Ceea ce va aduce unirea Bisericii, este iubirea acelor care sînt gata să socotească pe alții mai pe sus de ei înșiși.

Dar ce este iubirea? Am putea spune că este curentul electric al sufletului. Ea este un element indispensabil în viață. Putem să o definim ca fiind un simțămînt al unei puternice atrageri față de cineva, simțămînt născut din pricina admirabilelor calități observate în altul. „Iubirea este un principiu înalt și sfînt, cu totul deosebit în caracter de ceea ce se naște prin impulsivitate și care moare de îndată ce este încercată greu”.

Noi avem datorită de a iubi nu numai pe Bunul Dumnezeu ci și pe om, fiind semenul nostru. Să iubim pe oricine și totdeauna, fiindcă El

mai întâi ne-a iubit pe noi și ne-a dat darul iubirii de oameni.

Iubirea este o mare putere! Cine se gîndește numai la sine și nu trăiește decît pentru sine, acela arată că are puțină putere, căci altfel ar putea să dea și altora.

O legendă veche chineză spune că un tînăr, fiind condamnat la moarte, cere judecătorilor săi care îl aduseră în mijlocul cetății, să-i amîne pedeapsa cu trei zile pentru a merge să-i vadă pentru ultima oară pe cei dragi. Judecătorii însă n-au avut încredere că tînărul, odată scapat din mîna lor, se va mai întoarce și nu aprobă această ultimă dorință.

Zguduit de durerea condamnatului, un prieten al său din mulțime se apropie de judecători și se oferă să rămîna el în locul vinovatului pînă a treia zi în zori, cînd acesta jură că va ajunge din nou la locul pedepsei.

„Nenorocitul” — i se spuse, — nu-ți dai seama că el nu se va mai întoarce și vei muri în locul lui nevinovat?” „Va veni” spuse tînărul neclintit.

Condamnatul pleacă. Străbătînd drum lung, stătu numai o clipă cu ai săi și luă cale întoarsă. Se luptă cu bezna, cu furtuna, tîlpile îi erau înșingurate de pietrele drumului, dar nu-și îngădui odihnă. Sorocul se apropia.

În cetate toți îl plîngeau pe curajosul tînăr care avea să moară nevinovat, în locul prietenului său.

Dar el știa, credea cu tărie, că prietenul va veni. Și într-adevăr, în zori se arătă drumetul care sosind, îmbrățișă cu recunoștință pe cel care se pusese zălog pentru el, și se pregăti să moară.

— Ce adîncă încredere!...

— Într-adevăr, atît de mare înțelegătorie ne spune că înșiși judecătorii, zguduiți de puterea acestui caz al cinstei, îl iertă pe acuzat.

Aceasta este numai o poveste.

Iată ce înseamnă a fi promotor al iubirii. Gestul în sine de a-ți apăra prietenul e frumos. Este îndeobște cunoscut că atunci cînd în față e o adevărată primejdie, oamenii se ajută între ei. Astfel faptele au sens, capătă strălucire.

Iubirea și ajutorarea în mic și în mare este tăria și a bărbaților și a femeilor: aici sălășluiesc însușirile și puterile lor cele mai vrednice de admirație. Unii însă nu știu cituși de puțin în ce chip să acumuleze în inima lor această putere. Nu cunosc prilejurile de îndemnare și ajung ursuzi și nemulțumiți ca niște prizonieri. Căci un prizonier este orice om, în a cărui inimă iubirea față de semenii săi este legată și încătușată. Primul rod al Spiritului Sfînt este iubirea. Aceasta însă nu înseamnă să iubim numai pe cei apropiați: aceasta înseamnă că trebuie să iubim pe toți oamenii. Nouă

(Continuare în pag. 24-a)

La vreo 700 de ani de la moartea lui Moise (1415 în.Hr.), în jurul dinastiei a 25-a a Egiptului (750—663 în.Hr.), în partea cealaltă a pustului Arabiei, în Mesopotamia, se ridică un imperiu Amorit, sub numele de Babilonia, după numele cetății Babilon pe care amoriții o întemeiaseră.

Amoriții întemeiază prima dinastie babiloniană, al cărei renumit conducător, Hamurabi, ridică un imperiu ce se întindea de la Golful Persic pînă la Marea Mediterană.

Puținele fraze amorite găsite în textele akkadiene, cum și numele proprii ale acestui popor arată că amoriții vorbeau o limbă semită. Ca urmare, mulți comentatori îi clasifică printre semiți. Totuși Biblia așează pe amoriți alături de hitiți și fenicieni, cu privire la care există aceeași problemă, ca urmași ai lui Ham prin Canaan. Singura rezolvare logică a acestor probleme este a presupune că amoriții-semiți, la o vreme timpurie a istoriei lor își în-

bopolasar în anul 626 în.Hr. De data aceasta imperiul fu ridicat de caldeeni, Nabopolasar fiind caldean, deși în cursul vremii conducerea o avură și babilonienii.

Caldeenii se trăgeau din nordul Mesopotamiei, fiind înrudiți cu Arameenii, ce se trăgeau din Aram, fiul lui Sem.

Cu privire la religia babilonienilor ni se spune că și ei la fel cu egiptenii aveau un puternic cult al soarelui, concentrat în jurul marelui zeu al soarelui, Marduk, sau Bel. Această închinare pe care aceste neamuri, deși semite, o dădură soarelui, lunei și anumitor stele cum ar fi Venus, deveni o bine încheagată doctrină ce făcea din soare, atotputernicul domn al lumii, netezind astfel calea în răsărit pentru transpunerea în vechiul păgînism roman, ziua adorării soarelui luînd numele latinesc de „dies solis” (ziua soarelui) numire ce se mai păstrează și azi în vorbirea unor popoare germanice.

De asemenea în cultul babilonian erau privite cu multă

DANIEL

sușiseră limba semită datorită strînsei legături cu semiții și printr-o strînsă încuscrere cu semiții își pierduseră de asemenea unele din caracteristicile hamitice, și deci în aparență și după grai deveniseră în mare măsură semiți.

În anul 1689 în.Hr. regele Senacherib al Asiriei porni împotriva Babilonului și nimici acest imperiu. Totuși nu trecu multă vreme și vechiul Babilon își recăpătă independența și faima prin imperiul neo-babilonian ce fu întemeiat de Na-

atenție religioasă fazele lunii. Cele două mai importante puncte din circuitul lunii, privite din punct de vedere religios, erau: luna plină și ziua totalei dispariții a lunii (bubulum). Luna nouă era și ea așteptată, și ivirea ei era o pricină de ceremonii. Socotită a fi nefastă, în această zi se înălțau rugăciuni și se țineau posturi.

Reiese deci că deși amoriții și caldeenii, vechii și neo-babilonienii aveau înrudire semitică, totuși viața lor religioasă era cu totul departe de aceea semită a izraeliților.

Într-un asemenea mediu, într-o țară în care închinarea idolatră la Marduk, zeul soare, avea un loc predominant, pași tînărul prinț, iudeu, Daniel, împreună cu ceilalți iudei luați robi de Nebucadnețar II (605—562 în.Hr.), fiul lui Napopolasar, întemeietorul imperiului neobabilonian.

Văzînd în acești tineri nădejdea unor deosebite însușiri, Nebucadnețar hotărî ca ei să fie educați spre a ocupa locuri importante în împărăția lui. Pentru ca să fie pe deplin calificați pentru cariera lor, a rînduit ca ei să învețe limba haldeilor, și timp de trei ani li s-au acordat avantaje educative neobișnuite, puse la îndeplinire prinților împărăției.

Școlile babiloniene erau pe vremea aceea centre ale celei mai înalte culturi, ale înaltei științe. Și acestor patru tineri li se oferî ocazia însușirii a tot ce această învățatură le putea da; iar ei se prîseră cu toată rîvna de această lucrare.

La curtea din Babilon erau adunați reprezentanții tuturor țărilor, bărbați cu cele mai alese talente și posedînd cea mai mare bogăție de daruri naturale, bărbați care posedau cea mai înaltă cultură ce o putea oferi lumea de atunci, iar printre ei Daniel, Hanania, Mișael și Azaria erau fără rivali în ce privește cultura, puterea corporală, frumusețea și vigoarea mintală. „În toate lucrurile care cereau înțelepciune, și despre care îi întrebă împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decît toți vrăjitorii și cititorii în stele, care erau în toată împărăția lui“. Dan. 1,20.

Puterea lor ascuțită de pătrundere, știința lor exactă, limbajul lor ales și precis, dădeau mărturie cu privire la puterea și vigoarea forțelor lor mintale.

Dar însușirea întregii înțelepciuni babiloniene în gradul cel mai înalt și întrecînd pe alții, nu fusese rezultatul unei întâmplări. Ei își adunaseră știința prin folosirea conștiințioasă a forțelor lor.

„Adevăratul succes în orice ramură de lucrare nu e rezultatul întâmplării, accidentului

sau destinului. Este realizarea providențelor divine, răsplata credinței și discernămintului, al virtuții și al perseverenței. Însușiri mintale alese și un înalt nivel de viețuire morală nu sînt rezultatul întâmplării. Dumnezeu dă prilejurile; succesul depinde de felul cum acestea sînt folosite.

„Un caracter nobil nu este rezultatul întâmplării; nu se datorește favorurilor sau înzestrărilor speciale ale Providenței. Este rezultatul disciplinării de sine.

Rîvna acestor tineri în a acumula cît mai mult din știința babiloniană, faptul că în tot ce învățară în înaltele școli babiloniene nu era nici o disciplină cu privire la religia evreilor, nu alcătui pentru tinerii evrei vre-o piedică, vreun motiv care să-i rețină de la înaintarea lor și dezvăluie și buna îndrumare primită în căminurile lor din Iudea.

Ba mai mult! Daniel și tovarășii lui nu socotiră că este cazul a obiecta nici cu privire la materiile de studiu și programa de învățămînt. O singură obiecțiune avură de făcut cei patru tineri, și aceasta fără nici o legătură cu învățătura: Obiecțiunea cu privire la hrana lor.

Și această unică obiecțiune era datorată faptului că „o parte fusese jertfită idolilor, hrana de la masa împăratului fiind consacrată idolatriei; și cine lua parte la ea era considerat ca aducînd închinare zeilor Babilonului... A face aceasta ar fi însemnat să se asocieze cu păgînismul, și să dezonoreze principiile Legii lui Dumnezeu“.

Și apoi, nimeni nu se îndoiește de faptul că întrebările puse de Nebucadnețar se referiră numai la învățătura haldeană și la nimic altceva.

Datorită luminării de minte pe care și-a adunat-o, datorită atașamentului total al său de problemele Babilonului, el cît și tovarășii lui dovedindu-se „patrioți creștini“, Daniel se ridică repede la poziția de prim-ministru al celei mai bogate dintre toate împărățiile pămîntești: Babilonia. În cursul dom-

niei lui Nebucadnețar, monarhul celui mai puternic imperiu de atunci, în timpul monarhilor ce au venit unul după altul, prăbușirea imperiului babilonian, și așezarea unui nou mare imperiu, persan, așa fel a fost înțelepciunea și priceperea lui ca bărbat de stat, atît de desăvîrșit tactul lui curtoazia lui, naturala lui bunătate de inimă, credințioșia lui față de principii, încît pînă și vrăjmașii lui au fost constrînși să mărturisească despre el „că n-au găsit nimic, nici un lucru vrednic de mustrare, pentru că el era credincios, și nu se găsea nici o greșeală la el și nici un lucru rău“.

Daniel, ca și ceilalți trei, fuseseră credincioși în împlinirea tuturor datoriilor lor, din înaltele posturi de răspundere urmărind binele poporului babilonian, propășirea și siguranța țării, fără a fi împiedicați de la aceasta de faptul că asupra a tot din Babilon predomina influența puternică a lui Marduk, zeul cel mare al soarelui.

Și această linie de conduită a lui Daniel în Babilon și la curțile lui Nebucadnețar, Belșatar, Darius și Cir a primit aprobarea Cerului, Daniel fiind în același timp și un profet al lui Dumnezeu. Un om avînd aceleași slăbiciuni ca și noi e descris ca fiind fără de greș. Tranzacțiile lui comerciale, supuse celei mai stricte cercetări, au fost găsite fără nici un cusur. El a fost un exemplu de ce poate deveni oricare administrator atunci cînd inima îi este convertită și consacrată, și cînd motivele lui sînt drepte înaintea lui Dumnezeu.

Daniel care și-a slujit patria șederii lui cu toată sinceritatea, indentificîndu-se cu tot ce avea ea drept cultură și aspirații, timp de 67 ani, ne stă ca exemplu în învățatură, purtare de răspundere, cinste și integritate.

V. Florescu

SCRIITORII INSPIRAȚII AI BIBLIEI— DESPRE DOMNUL HRISTOS!

ema centrală a Bibliei, firul de aur ce se poate urmări în toate paginile Sfințelor Scripturi, este persoana slăvită a Domnului nostru Isus Hristos. Începând cu textul din Gen. 3,15: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămînța ta și sămînța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu în vei zdrobi călcîțul”, și pînă la ultimele cuvinte ale cărții descoperirilor lui Ioan, Apocalipsul, în toate cele șazeci și șase de cărți ale Bibliei se prezintă lucrarea iubirii divine personificată în Domnul Isus Hristos.

Pe parcursul timpului, în decursul tuturor veacurilor, în biserica creștină s-au frământat multe probleme legate de dogmele bisericii. Și printre acestea au fost nenumărate discuții cu privire la persoana Domnului Hristos, ajungîndu-se adesea la mari erezii și schisme. Este drept că pentru credințioșii adventiști, Cuvîntul Scripturii și al inspirației divine este clar și categoric în afirmarea dumnezeirii Domnului Hristos, adevăr ce constituie temelgia planului de mîntuire în favoarea celui păcătos.

Dar pentru că adesea se mai abordează totuși — între noi — probleme legate de natura Domnului Hristos, am considerat că ar putea fi un lucru edificator, dacă vom căuta a găsi un răspuns la scrierile inspirați ai Bibliei, la problema privind natura Domnului Hristos.

Pentru început doresc să mă îndrept către unul din ucenicii aparținînd cercului cel intim al Mîntuitorului, ucenicul iubit și anume apostolul Ioan.

„Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: orice duh, care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu; și orice duh, care nu mărturisește pe Isus, nu este de la Dumnezeu (1 Ioan 4,2,3).

Să ne oprim în fața marelui doctrinar al Bisericii Creștine, Pavel și să-l chestionăm în această problemă.

Pavele... apostolul Ioan arată că Domnul Hristos a venit în trup. Ai ceva de spus, de comunicat, ai ceva să ne descoperi nouă cu privire la ceea ce era Isus Hristos mai înainte de a veni în trup printre noi pe pămînt?

„Dumnezeu (Cel ce) a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă” (1 Tim. 3,16).

Intorcîndu-ne la evanghelistul și apostolul Ioan, nu cumva concură el cu Pavel în prezentarea acestui adevăr?

„La început era Cuvîntul, și Cuvîntul era cu Dumnezeu și Cuvîntul era Dumnezeu... și Cuvîntul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” Ioan 1, 1. 14.

În epistola către Filipeni nu dezbați oare această problemă, Pavele, clarificînd-o și anume, că Domnul Hristos era Dumnezeu, dar prin propria Sa alegere El S-a înveșmîntat în natura corpului omenesc pentru a ne mîntui? „Da, căci... deși era Dumnezeu, El a hotărît să nu se folosească de faptul de a fi egal cu Dumnezeu, așa... ca un lucru de apucat, ci s-a dezbrăcat pe sine însuși, S-a făcut rob, făcîndu-Se asemenea celorlalți oameni. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, da, murind pe cruce” (Filip 2,6-8. trad. modernă).

Să reținem cîteva gînduri din textele de mai sus, cu privire la Domnul Hristos.

1. Domnul Hristos era Dumnezeu
2. El a dezbrăcat forma Sa divină
3. El a devenit un rob, sau un slujitor
4. A devenit asemenea oamenilor
5. El a fost ascultător
6. S-a smerit
7. El a murit pe cruce

Ajungînd aici cu investigațiile noastre, mi-ar face plăcere și consider că este o datorie aceasta, de a întreba pe Domnul Hristos, de a cere Lui o explicație asupra naturii Sale.

„Eu și Tatăl... una sintem” (Ioan 10, 30), răspunde fără nici un fel de ezitare Domnul.

Să ne spui ce a făcut mulțimea cînd a auzit această afirmație?

„Atunci Iudeii au luat pietre ca să-L ucidă” Ioan 10,31.

N-ai spus nimic, o Doamne, celor ce au pus mîna pe pietre să arunce în Tine?

Da, Isus le-a zis — „V-am arătat multe lucruri bune, care vin de la Tatăl Meu: pentru care din aceste lucruri aruncați cu pietre în Mine? Ioan 10,32.

Ce răspuns a dat mulțimea Domnului la întrebarea Lui?

„Iudeii I-au dat răspuns: „Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru o hulă, și pentru că Tu, care ești un om. Te faci Dumnezeu”. Ioan 10,33.

Dar o Doamne, într-o zi vorbeai noroadelor și ai făcut o declarație cu referire la viața veșnică, afirmație care a nemulțumit, care a miniat pe cei ce Te ascultau. Care a fost oare declarația aceea?

„Adevărat, adevărat, vă spun că, dacă păzește cineva Cuvîntul Meu, în veac nu va vedea moartea”. Ioan 8,51.

Este straniu, de neînțeles, faptul că această declarație a miniat mulțimea ce Te asculta și ce oare au zis ei?

„Acum, I-au zis Iudeii, vedem bine că ai drac; Abraam a murit, proorocii de asemenea au murit, și tu zici: „Dacă păzește cineva Cuvîntul Meu, în veac nu va gusta moartea. Doar n-oi fi Tu mai mare decît părintele nostru Abraam, care a murit? Și decît proorocii, care de asemenea au murit? Cine Te crezi Tu că ești?” Ioan 8,52—53.

În adevăr Stăpîne Doamne, această întrebare de la urmă a fost cea mai interesantă prin implicațiile ei. Ce le-ai răspuns?

O... da, „dacă Mă slăvesc Eu însumi, slava Mea nu este nimic: Tatăl Meu Mă slăvește, El despre care voi ziceți că este Dumnezeuul vostru...Tatăl vostru Abraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat”. Ioan 8,54,56.

Acest răspuns stabilește faptul că Tu Invățătorule ai fost contemporan cu un om care a trăit cu circa 1900 de ani mai înainte de a te întrupa ca Fiu al omului pe acest pămînt. Cu siguranță că acest lucru a produs agitație printre cei ce Te ascultau. Ce Ți-au răspuns oare în mînia lor?

„N-ai nici cincizeci de ani”, I-au zis Iudeii, și ai văzut pe Abraam”? Ioan 8,57.

Da, desigur, un răspuns care.. Te-a lăsat fără răspuns, nu?

O nu... „Adevărat, adevărat vă spun că, mai înainte ca să se nască Abraam, sint Eu”. Ioan 8,58.

Răspunsul acesta ne proiectează în Vechiul Testament obligându-ne a întreba pe Moise, pe cel mai blînd om de pe fața pămîntului — Moise, în timpul zilelor tale n-a folosit oare Dumnezeu expresia aceasta „EU SÎNT”, care este o formă a verbului „A FI”, ca fiind un nume al Său spre a înfățișa natura și calitățile Sale veșnice, de a exista prin Sine? Nu-ți amintești?

Ba da! Acest lucru nu se poate uita căci Dumnezeu rostea Cuvîntul trimeritiei mele: „Domnul a zis lui Moise, Eu sint Cel ce sint”. Și a adăugat: Vei răspunde copiilor lui Israel astfel, Cel ce se numește Eu sint, m-a trimis la voi”. Exod 3.14.

Acum Ioan, cu siguranță că Domnul Isus a stabilit data existenței Sale mai înainte de zilele lui Abraam, plus folosirea termenului „EU SÎNT”, acesta l-a făcut egal cu Dumnezeu Tatăl. Spune-ne te rog ce s-a întîmplat atunci cînd El a precizat acest lucru?

„La auzul acestor vorbe, au luat pietre ca să arunce în El. Dar Isus S-a ascuns, și a ieșit din Templu, trecînd prin mijlocul lor. Și așa a plecat din Templu”. Ioan 8,59.

Doamne, n-ai folosit Tu oare expresia: „EU SÎNT” în diferite ocazii?

„Ba da și de fiecare dată în înțelesul ei plenar și veșnic... ascultă!

— „EU SÎNT” Păstorul cel bun”. Ioan 10.11.

— „EU SÎNT Pîinea vie”. Ioan 6,51.

— „EU SÎNT Calea, adevărul și viața” Ioan 1,6.

— „EU SÎNT ușa”. Ioan 10,9.

— „EU SÎNT învierea și viața”. Ioan 11.25.

— „EU SÎNT adevărata viță”. Ioan 15.1.

N-ai indicat Tu oare ucenicilor Tăi în timp ce Te rugai cu ei și pentru ei, că Tu împărtășeai slava Tatălui chiar mai înainte de a fi lumea? Da! căci era drept să mă rog: „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea”. 17,5.

Filipe, cred că-ți mai aduci aminte de faptul că odată ai auzit pe Domnul Hristos spunînd: „Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut”. Ioan 14,7. Cînd El a spus aceste cuvînte, îți mai aduci aminte ce întrebare ai adresat Domnului?

Da, cum să nu... „Doamne, arată-ne pe Tatăl, și ne este deajuns”. Ioan 14,8.

Și ți-a răspuns Învățătorul?

„Isus i-a zis! „De atîta vreme sint cu voi, și nu M-ați cunoscut Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: Arată-ne pe Tatăl”. Ioan 14,9.

Pînă în prezent am subliniat unele argumente biblice cu privire la deplina dumnezeire a Domnului Hristos, că Domnul Isus Hristos era în totul Dumnezeu. Acum însă, Luca, vrei să fii primul care să ne dezvoltîți tema că Domnul Hristos era de asemenea în totul om? De exemplu, copil fiind a fost Domnul Isus supus legilor obișnuite ale dezvoltării umane? Da, este numai drept căci „Pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El”. Luca 2,40.

În epistola ta Pavel, adresată lui Timotei, cred că ai identificat pe Domnul Hristos ca fiind Om. „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos”. 1 Tim. 2,5.

Ioan, că unul care ai fost apropiat de Domnul Isus, ai putea să ne prezinți cîteva citate din scrierile ce ți-au fost dictate de sus și în care se arată că în Domnul Hristos se exercitau, se manifestau unele caracteristici ale vieții noastre fizice ce aparțin unei ființe omenești normale?

„MI-E SETE”. Ioan 19,28.

„Isus, ostenit de călătorie, ședea lîngă fîntînă. Era cam pe la ceasul al șaselea”. Ioan 4,6.

„Acum sufletul Meu este tulburat. Si ce voi zice? Ioan 12,27.

„El S-a întors în Duhul Lui și S-a tulburat” Ioan 11,33.

„Isus plîngea”. Ioan 11,35.

Pavel, ca apostol al bisericii creștine ai scris foarte elocvent despre această extraordinară temă a ființei divine. Arată-ne te rog de ce Domnul Isus a devenit în adevăr pe deplin — OM!

„Căci — lucru cu neputință Legii, întrucît firea pămîntească o făcea fără putere — Dumnezeu a osîndit păcatul în firea pămîntească, trimițînd din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului”. Rom. 8,3.

N-ai spus oare și dîncioșilor galateni ceva asemănător? „Da, desigur:

„Dar cînd a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său născut din femeie, născut sub lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege, pentru ca să căpătăm înfiere”. Gal. 4,4—5.

Da, cîte declarații inspirate n-ai făcut tu Pavel, cu referire la natura Domnului Hristos, cu privire la dragostea Lui pentru noi și care au ajutat nenumărate milioane de creștini de-a lungul veacurilor. Vrei să ne repeți cu această ocazie și nouă cîteva declarații care să aibă darul a întregi cele expuse pînă aici?

„O... cum aș putea să nu fac acest lucru, cînd sint gata să fac totul să fiu chiar eu de ocară, dar numai să fiu de folos fraților mei? Iată cîteva:

Căci negreșit, El n-a luat asupra Lui natura îngerilor; ci El a luat asupra Lui sămînta lui Abraam; „dar pe acela care a fost făcut pentru puțină vreme mai pe jos decît îngerii, adică pe Isus, Îl vedem încontinuu cu slavă și cu cinste”. Ebr. 2,9.

„Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, că să poată fi, în ceea ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului.

„Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunilor noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie”. Ebr. 2,17; 4,15-16.

Ajungem deci la concluzia că nu este suficient a avea numai tabloul sau reprezentarea Domnului Hristos cu noi, numai o cunoaștere teoretică a Lui se dovedește a fi insuficientă. Spre a înțelege pe deplin faptul că Domnul Isus a fost întrutotul Dumnezeu-OM, însemnează că noi asemenea lui Toma, care în cele din urmă a înțeles că Domnul Hristos este din veșnicie, să cădem la picioarele Sale și să spunem: „Domnul meu și Dumnezeul meu”. Ioan 20,28. Aceasta pentru oamenii credinței, pentru slujitorii lui Dumnezeu nu trebuie să fie numai experiențe pasagere, ci experiențe obisnuite. În felul acesta se va putea realiza în noi, declarația lui Pavel: „Hristos în voi nădejdea slavei” (Coloseni 1,27) Atunci ea va deveni în viața noastră o experiență vie.

Redacția

Se spune că Leonardo da Vinci avea resentimente față de un coleg al său tot artist, pînă acolo încît a început să-l urască. Din această cauză s-a hotărît să se răzbune pe el, pictîndu-l sub chipul lui Iuda în tabloul la care lucra: Cina cea de taină. Așa și făcu. Dar cînd a ajuns să picteze chipul lui Hristos, și anume chiar fața Lui divină, părea că cu nici un chip nu poate să ajungă la rezultatul dorit. Pînă la urmă a înțeles că ura lui față de colegul său artist, îl împiedică la lucrarea lui. Așa că a șters fața lui Iuda, și a început cu fața lui Hristos. Această experiență l-a umilit în așa măsură, încît el iertă pe adversarul său de altădată, și prietenia sfărîmată a fost restabilită.

Ura poate să formeze pe cineva în așa fel, pînă ce acesta nu va mai fi în stare să gîndească bine, sau să-și facă lucrarea cu succes. Fericit este cel care poate ierta și uita.

Ce este iertarea? Definiția unui dicționar spune că „iertarea este eliberarea unuia care a ofensat pe altcineva cu vreo greșală și restabilirea legăturii personale, care a existat înainte de ofensă“. Ce tablou plăcut evocă aceasta! Vina, sau ofensa este iertată, și fosta legătură este restaurată.

Iertarea este dragoste în acțiune, și repararea prieteniei sfărîmate.

Isus a spus celor care îl urmau, că dacă ei iartă numai pe cei care îi iubesc pe ei, atunci nu sînt mai buni decît vameșii. În cartea Proverbelor ni se dă sfatul: „Dacă este flămînd vrăjmașul tău, dă-i pîine să mănînce, dacă-i este sete dă-i apă să bea. Căci făcînd așa, aduni cărbuni aprinși pe capul lui, și Domnul îți va răsplăti“. Prov. 25,21,22. Cu alte cuvinte, cea mai bună cale de a-l pedepsi, este să fii bun cu el.

În zilele Domnului Hristos, rabinii învățau că omul e obligat să ierte de trei ori. Gîndind să impresioneze pe Isus cu largheța lui, Petru întrebă că dacă nu cumva e mai bine să ierte de șapte ori. Răspunsul a fost: „Nu de șapte ori, ci de șaptezeci de ori cîte șapte“. Mat. 18,21,22.

Mintea celor de atunci nu era așa de surprinsă de cifre și statistici, cum este acum mintea occidentalului. De aceea nu trebuie să înțelegem că Hristos a dat să se înțeleagă că a ierta de 490 de ori, prezintă un punct de oprire mai bun decît cel al lui Petru. Mai curînd, El declara că nu ar trebui să existe hotar pentru iertare.

Închipuiți-vă că vine o cunoștință la dvs., și vă spune că, întîlnindu-se cu cineva v-a vorbit de rău și v-a stricat reputația. Acum regretă și vă cere iertare. Îi spuneți că l-ați iertat deplin și desăvîrșit. Dar închipuiți-vă, că după o oră, se întoarce și vă spune că după ce a plecat de la dvs. a întîlnit pe un alt prieten, și nu a putut rezista să nu-i spună despre dvs. informațiile păgubitoare care răspîndise mai înainte.

Dvs. îi spuneți că l-ați iertat numai cu o oră mai înainte pentru aceeași ofensă. Nu a învățat bine lecția? E cam mult să-l ierți din nou așa de curînd. Dar așteptați o clipă. Țineți oare socoteală de timpul de cînd l-ați iertat? Nu înseamnă aceasta că rețineți vina lui de mai înainte față de dvs.? Dacă ierți cu adevărat, raportul se șterge și pagina raportului este curată. Atunci de ce mai arunci asupra lui abaterea precedentă? Nu poți ierta în mod desăvîrșit?

Ce a vrut să spună Mîntuitorul? Lecția dată de El era că dacă ierți cu adevărat, raportul este curat. Numărătoarea începe din nou, ori de cîte ori cineva îți cere iertare. A păstra primul raport, a-l atîrna mereu deasupra capului lui, aceasta nu înseamnă deloc iertare.

Întocmai ca un comentariu al răspunsului său la întrebarea lui Petru, Hristos a spus parabola cu servul nerecunoscător. Acest serv datora mai mult decît dacă ar fi trăit o mie de vieți de muncă. Și totuși stăpînul său i-a iertat datoria. Părăsînd scena eliberării sale, servul a întîlnit pe unul care îi datora numai o milionime parte din ceea ce fusese el iertat. El a recurs la violență și la brutalitate în încercarea de a-și storce ce i se datora. Observați că el nu a fost cîtuși de puțin impresionat și afectat de mila stăpînului său arătată față de el.

Lecția pe care noi trebuie să o luăm din această parabolă, este aceea că, atunci cînd cineva ne ofensează, noi trebuie să profităm de experiența propriei noastre eliberări de pedeapsa păcatelor noastre și cu bucurie să iertăm pe fratele nostru.

Domnul Hristos ne-a dat supremul exemplu de iertare. În clipe teribile de dureroase, cînd mîinile Sale delicate și nevinovate erau țintuite de lemnul crucii, cînd în mijlocul scenelor care zguduiau din adîncuri lumile nevăzute din necuprînsul univers, și cînd cuiele pătrundeau prin carnea gingașă a trupului Său suferînd, de pe buzele Sale arse de focul păcatelor noastre ce se gră-

mădise asupra Lui, s-a auzit numai o rugăciune. Și această rugăciune, nu era în favoarea Sa. În clipele acelea El nu Se avea în vedere pe Sine. El nu Se gîndea la Sine. El S-a rugat pentru ei. El a adresat Tatălui Sfînt, o rugămintă de iertare, cum nu se mai auzise pînă la data aceea: „Tată, iartă-i, căci ei nu știu ce fac“!

Ceea ce ne uimește și ne umple cu o recunoștință infinită de iubire și de adorare pentru El, pentru divinul suferînd de pe Golgota, e că El a iertat în mod deplin și desăvîrșit și ruga și pe Tatăl cerească să-i ierte, pe acei ce greșeau față de El. El a iertat cînd aceștia băteau cuiele în mîinile și picioarele Sale. Și ca și cum acestea era prea puțin, îi sfărîma sufletul cu insulțele și cu grosolăniile lor. Cine ar putea să descrie scenele umilirii, batjocorii, suferințelor și chinurilor Sale de pe cruce? El era Nevinovat. El era Mielul care se oferise de bună voie, ca să facă ispășire pentru păcatele celor păcătoși. El venise pentru mîntuirea lor. Și aceștia pentru mîntuirea căroră venise. Îl răstigneau. Vrăjmasia contra Lui era îngrozitoare. Nici prin minte nu le trecea că fac un rău atît de mare unui Nevinovat, și că ar fi timpul să-I ceară iertare. Ei n-au cerut iertare. Și totuși Mîntuitorul nu numai că El i-a iertat, dar a rugat pe Tatăl ca și El să-i ierte.

Această iertare putea să fie preținsă de ei ori de cîte ori doreau să fie iertați și primiți în Prea Iubitul Său Fiu. Și Sfînta Scriptură ne raportează că mulți s-au adăugat Bisericii Apostolilor. Fără îndoială că aceștia au stat lîngă crucea Lui, consimțînd la răstignirea Sa, și batjocorîndu-L în timpul agoniei și morții Sale.

La fel, iertarea lui Dumnezeu ne este încontinuu acordată. Și pe măsură ce noi dorim să dezvoltăm în noi caracterul lui Hristos, și noi, asemenea Lui, vom ierta pe semenii noștri. Noi trebuie să fim dispuși și binevoitori ca să iertăm și să uităm chiar mai înainte ca fratele nostru să regrete ofensa sau vina lui contra noastră.

Ne costă mai ieftin să iertăm decît să purtăm resentimente. Iertarea, scutește cheltuieli, lacrimi și uzură. Costă prea mult a urî. Ura este o otrăvă, iar veninul ei va distruge sufletul, trupul și cugetul.

(Continuare în pag. a 24-a)

CIT DE MULT POT IERTA?

Sfințirea lucrată de Duhul Sfânt

„Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul”. Ebrei 12,14.

O viață sfințită nu se poate dobîndi de credincios decît numai dacă acesta este dispus să se așeze la dispoziția Duhului Sfînt. Experiența sfințirii n-a fost cîștigată la Ziua Cincizecimii atîta timp cît ucenicii n-au fost luați în primire de Spiritul Sfînt.

Adevărata sfințire lucrată de Duhul lui Dumnezeu ne poate caracteriza atîta timp cît ne ținem zi de zi și clipă de clipă de Mîntuitorul. Cei care după ce și-au văzut greșelile au curajul să-și schimbe deprinderile rele, vor vedea că lucrarea aceasta de schimbare cere străduință, dar că o dată ce s-au format gusturi sănătoase își vor da seama că toate patimile firii pămîntești trebuie dezrădăcinate și lepădate de la ei.

Drumul spre o adevărată sfințire pornește de la punctul unei predări, a unei renunțări în favoarea lui Dumnezeu. Cu cît venim mai aproape de Mîntuitorul, cu atît vom vedea mai clar desăvîrșirea Sa și nedesăvîrșirea noastră; cu atît mai mare va fi dependența noastră de El pentru iertare și curățire, pentru desăvîrșirea caracterului. Cu cît avem o vedere mai clară a curăției fără pată și infinită a lui Hristos, cu atît ne simțim mai mult nevrednicia noastră. Dacă dorim să devenim vase de cinste, atunci gîndurile, cuvintele și faptele trebuie să fie îmbibate cu sfințenia lucrată de Duhul Sfînt.

Numai o viață sfințită și curățită este primită de Dumnezeu. Tot ce se face din proslăvirea eului și din interes personal rămîne fără efect și neacceptabil. Partea jalnică este aceea că mulți credincioși sînt cu totul străini de experiența și de nevoia acestei experiențe a Duhului Sfînt. Multe din importante lucrări se fac în slăbiciune și sărăcie spirituală. O astfel de sărăcie spirituală își face apariția din cauza

inexistenței lucrării Duhului Sfînt în viața personală.

Nu trebuie să existe nesiguranță dacă Domnul poate să intre în lăuntrul vieții noastre ca să producă rezultatele spirituale necesare. Atîta timp cît aceste lecții de sfințire nu le vom învăța, adică pînă ce Isus Hristos nu va fi interiorizat în inimă și viață, sentimente și voință, atîta vreme sfințirea nu poate fi văzută cu adevărat.

În lucrarea de sfințire, Duhul Sfînt nu poate avea un loc subordonat în viața noastră. Locul și dreptul Lui adevărat este pe tronul vieții și activității noastre spirituale. Păcatul trebuie detronat, crucificat și alungat din inima și din mintea noastră. Orice egoism din inimă înrătează Spiritul Sfînt și-L împiedică de a ne folosi pentru o lucrare deplină și pozitivă.

Cît de minunat ar fi dacă fiecare credincios ar socoti că a sosit momentul cînd să dăm la o parte orice „împiedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte”. Ebr. 12,1.

Sînt mulți care se înșeală pe ei însși cu o formă goală de religiozitate dar care sînt cu totul nepregătiți pentru o viață de sfințire și a împlinea un lucru pozitiv pentru Mîntuitorul. Este multă seriozitate și multă mîncîiere în gîndul de a fi într-adevăr un credincios pregătit, curățit de păcate printr-o mărturisire sinceră astfel încît să se știe că toate sînt în ordine în sufletul nostru.

În mijlocul credincioșilor ar trebui să se vadă și să se simtă puterea care vine de sus și care poate lucra adevărata sfințire. Ce împiedică Spiritul Sfînt? Aceasta este întrebarea de competență pe care trebuie s-o punem în fața porților deschise ale cerului și să intrăm la izvoarele împlinirii

făgăduințelor lui Dumnezeu cu privire la primirea plinătății Duhului Sfînt. Cînd Spiritul Sfînt va fi restatornicit pe terenul inimii noastre atunci se va vedea înfăptuită adevărata sfințire. Fiecare credincios să îndrăznească prin credință să intre la izvoarele puterii divine.

Bine ar fi să ne luăm timp să cugetăm la viața primilor creștini, ca apoi să ne dăm seama de ce au avut așa minunate succese spirituale. Viața lor s-a distins în puterea exercitată de ei asupra păcatului. Ei au fost îmbrăcați cu puterea lui Dumnezeu dar numai după ce în viața lor au fost învinse toate slăbiciunile și s-a căutat fără întrerupere curățirea de păcate și desăvîrșita ascultare de Dumnezeu.

Credincioșii care nu simt deloc durere de propria lor decădere spirituală, și nici nu suspină pentru păcatele altora, vor fi lăsați fără puterea lui Dumnezeu. Nimeni nu va putea fi un moștenitor al cerului atîta timp cît în caracterul său se va mai afla o pată sau o mînjitură.

Sfințirea lucrată de Duhul Sfînt este o solie care trebuie luată la inimă: trebuie trăită în fiecare zi și în fiecare clipă. Această solie a sfințirii cere să ne lăsăm direct și imediat sub conducerea Spiritului Sfînt. Ea cere de urgentă jertfrea păcatului, distrugerea oricărei forme de mîndrie, egoism, de gelozie, de ură și smulșerea oricărei rădăcini a păcatului. În felul acesta credinciosul este pregătit pentru umplerea cu torențele de binecuvîntare, care să-l facă în stare să îndeplinească orice lucru pentru Domnul.

Adevărata sfințire lucrată de Duhul Sfînt este imaginea vie a lui Isus Hristos. El a fost și este exemplul desăvîrșit al unei vieți spirituale și a unei voințe spirituale. Pentru a pătrunde ca creștini, în experiența unei vieți de sfințire, nivelul

nostru spiritual trebuie să crească și să se adâncească, iar legătura noastră cu Domnul Hristos trebuie să devină mai reală. De aceea ar trebui să ne străduim nu atât de a fi oameni pioși ci de a fi asemenea și întocmai ca Isus Hristos. A urca pînă la această treaptă se cere o minuțioasă și riguroasă căutare după puterea Spiritului Sfînt.

Pentru a ajunge aci este nevoie să ne încordăm în așa măsură voința noastră sfințită încît să fim în stare a exclude orice porniri nefaste din inimile noastre și să dăm acces la tot ce este sfințit și curat în ochii lui Dumnezeu.

Cine a cîștigat cele mai bogate experiențe de sfințenie, acela stă cel mai departe de mîndrie și de mărire personală. Sintem chemați să ferim sufletul nostru de orice fel de păcat. Să nu uităm însă un lucru și anume, că nu este de ajuns a ne feri de păcat. Trebuie ca în mintea noastră să se producă o schimbare. Trebuie să condamnăm păcatul cu toată puterea în forul nostru lăuntric. Cea mai gravă condamnare să o rostim asupra păcatelor noastre personale, asupra eului nostru. Să se observe de fiecare că în viața noastră a încetat păcătuirea. Păcatele noastre trebuie să le condamnăm la moarte oricît ne-ar fi ele de dragi. Gal. 5,24.

Cînd credinciosul se sfințește atunci o putere nouă pune stăpînire pe inima lui. Se produce o schimbare pe care credinciosul niciodată n-ar fi putut-o produce în sine fără sprijinul total al Spiritului Sfînt. Un suflet sfințit este un suflet predat lui Hristos și Hristos devine cetățuia lui în care își poate găsi refugiul spiritual. Un astfel de suflet nu poate fi biruit de ispitele lui Satana.

Fiecare din noi să stăruim pe calea unei umilite ascultări de voința revelată a lui Dumnezeu, de voința Aceluia care ne-a chemat la o adîncă și sinceră umilință, la o credincioșie fără de rezervă și la o sete nestăvilită după puterea Spiritului Sfînt. Mîntuitorul ne arată o cale pe care putem fi siguri

că nu vom aluneca niciodată. Îmbogățirea spirituală va fi binecuvîntată căci este o înaintare treptată în cîștigarea virtuților creștine.

Minunata lucrare de transformare din nesfințenie la sfințenie este o lucrare de zi de zi. Dumnezeu lucrează la sfințirea omului credincios și acesta trebuie să concluceze cu El, depunîndu-și eforturile cele mai stăruitoare în vederea cultivării obiceiurilor bune. Hristos este totdeauna gata să asculte și să răspundă la rugăciunea inimii plină de căință, și har peste har este înmulțit față de credincios. Cu multă bucurie dă El copiilor Săi binecuvîntările de care au nevoie în luptele lor contra relelor care îi atacă. Trebuie să ne apropiem mai mult de crucea Mîntuitorului Isus și atunci sfințirea la picioarele crucii este adevărată. Sfințirea este o lucrare de înaintare treptată.

Apostolul Petru pune în fața fiecărui creștin niște trepte sfinte pe care să urce spre Împărăția lui Dumnezeu, zicînd: „De aceea dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrînarea; cu înfrînarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavie, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos“. 2 Petru 1,5—9.

Spiritul Profeteției declară: „Cînd ești urmărit de ispite, împotrivește-te cu tărie pornirilor tale; cere de la Domnul harul deosebit de a birui slăbiciunile tale ciudate. Avînd ochii spre sanctuarul de sus, cere ajutor să poți jertfi orice idol, și să poți îndepărta orice păcat care-ți face plăcere. Lasă ochiul tău să privească la Isus cel sfînt care stă înaintea tronului Tatălui ceresc, arătîndu-ți miinile Sale străpunse și rugîndu-Se pentru tine!

Sînt momente în viața de credincios cînd vine un simț profund de nevrednicie, și aceasta face ca sufletul credinciosului să fie străbătut de un fior; în cazul acesta el trebuie să creadă că Dumnezeu nu s-a schimbat față de el. Să ne îndeplinim cu credincioșie orice datorie cunoscută și să ne încredem liniștiți în făgăduințele lui Dumnezeu.

Farmecul păcatului din viața noastră poate fi înfrînt numai de strălucirea care se varsă de la cruce; numai Hristos cel crucificat ne poate face apti pentru reglementarea raportului nostru cu Dumnezeu și desființarea raportului cu păcatul. Păcatul nostru trebuie să moară, să fie răstignit, și pe Hristos cel crucificat trebuie să-L încununăm ca Domn al inimii noastre. Mulți credincioși dau înapoi cu groază de la o viață așa cum a trăit-o Isus. Ei simt că s-ar cere o prea mare jertfă pentru a imita Modelul, a aduce roade prin fapte bune, și a îndura apoi cu răbdare cosorul curățitor al lui Dumnezeu, pentru ca să poată aduce mult rod.

Toți care doresc să aibă asemănarea caracterului lui Dumnezeu vor fi satisfăcuți. Meditînd însă cu răbdare și cu încredere umilită la Isus, Care a fost străpuns pentru fărădelegile noastre și care a purtat durerile noastre, vom putea învăța să călcăm pe urmele Sale sfințite și vom da pe față în fiecare zi, ca roade ale sfințirii, abnegația, jertfirea de sine, dărnicia, bunătatea, dragostea, răbdarea, tăria morală, statornicia creștină și un duh de pace și armonie va domni în ființa noastră ajungînd astfel tot mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu și înaintea semenilor.

M. UBA

(Urmare din pag. a 7-a)

realiza, pregătită de Răscum-părătorul sufletelor noastre. Prin credința în făgăduințele împlinite, noi credem în făgăduințele ce se vor împlini în viitor. Înălțăm privirile spre cer, conștienți și incredințați că mintuirea nu va întârzia.

Cind participăm la Cîna Domnului ea ne vorbește de toate acestea și umple inima noastră de bucurie, credință și nădejde. Participînd în felul acesta la Sfînta Cină ea își împlinește pe deplin lucrarea: întărind credința noastră, îmbogățind iubirea noastră și reînnoind speranța noastră.

„Am dorit mult să mănînc Paștele acesta cu voi înainte de patima Mea, căci vă spun că de acum încolo nu le voi mai mînca pînă la împlinirea lor în împărăția lui Dumnezeu... Și a luat un pahar, a mulțumit lui Dumnezeu și a zis: 'Luați paharul acesta și împărțiți-l între voi; pentru că vă spun că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viței, pînă cînd va veni împărăția lui Dumnezeu'“.

„Cel ce adevăratele aceste lucruri zice: 'Da, Eu vin curînd' Amin! Vîno, Doamne Isuse“.

M. T. Pirvan

CÎT DE MULT POT IERTA?

(Urmare din pag. a 21-a)

Locul urei trebuie să fie ocupat de dragoste. Dragostea acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul și suferă totul. Dragostea nu va pieri nicodată. Dragostea este veșnică, după cum Dumnezeu este veșnic. De aceea sfîntuia apostolul Petru pe credincioșii din toată lumea, din zilele sale: „Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvîntați, căci la aceasta ați fost chemați, să moșteniți binecuvîntarea. Și mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate“. 1 Petru 3,9; 4,8.

ORÎNDUIRI SFINTE

(Urmare din pag. 7-a)

cel mai tînăr serv, sau un rob. Dar în camera de sus, printre ucenici nu era nici un serv. Ei n-au înțeles însemnătatea azimilor și a jertfei pascale — însemnătate pe care cu mult mai tîrziu a înțeles-o apostolul Pavel zicînd: „Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sînteți, fără aluat, căci Hristos Paștele noastre, a fost jertfit“ (1 Cor.5,7). Pîinea fără aluat — azimile, au prezentat o inimă curată și sinceră, spălată cu sîngele Mielului lui Dumnezeu. Aluatul a prezentat sămînța păcatului „răutății și viclesugului“. Isus a fost pregătit să-l curățească.

Să privim pe Domnul Măririi în ajunul morții Sale, cum Se apleacă să spele picioarele ucenicilor Săi! Isus luînd un ștergar, a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele la fiecare dintre ei. Nu l-a uitat nici pe Iuda, ci și picioarele lui pline de praf le-a spălat. A dorit să-i spele și inima, dar în timp ce toți ceilalți au fost mișcați de această lucrare a Domnului, Iuda L-a primit cu amărăciune. „Acesta nu poate fi Domnul Măririi“ și-a zis în sine atunci, cînd El S-a aplecat să facă lucrul unui serv. Dar cît de puțin a cunoscut Iuda, Duhul Invățătorului Său!

Spălînd picioarele ucenicilor în camera de sus, Isus a dat și această rînduială sfîntă: „Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți“. „Pentru că Eu v-am dat o pildă ca și voi să faceți cum am făcut Eu“ (Ioan 13,17.15). Hristos întemeietorul Bisericii Sale, a vorbit și cu faptele nu numai cu cuvintele. Mai întîi a curățit pe ucenicii Săi de aluatul certării și supărării. După ce le-a spălat picioarele, El i-a servit cu pîine și vin. Astfel a pus temelia Bisericii Viului Dumnezeu. Toate acestea le-a făcut în jurul mesei aranjate. Paștele era o sărbătoare familiară. Într-un duh și într-o atmosferă familiară, Isus a servit pe ucenicii Săi ca pe Biserica Sa, cu simbolul trupului Său frînt și sîngele Său vărsat. Apoi a dat ultima îndrumare ucenicilor Săi împreună cu vestea de incurajare despre venirea Duhului Sfînt și casa Tatălui cu multe locuințe. Solemnitatea Paștelor în camera de sus s-a terminat cu rugăciune și cîntarea „Aleluia“ din Psalmul 17.

Slujba lui Hristos s-a apropiat de sfîrșit. Tot ce a trebuit să facă, s-a făcut. A mai rămas numai să-Și depună viața Sa pentru păcatele omenirii, ca unul care are o autoritate veșnică. Isus a încredințat Biserica Sa aleasă în mîinile Tatălui. Ca Preot sfîntit, El a mijlocit pentru poporul Său. Ca un Păstor drept El a adunat turma Sa sub umbra Atotputernicului, la un adăpost puternic și sigur. Pe El L-a mai așteptat ultima luptă cu căpetenia întunericului, și El a mers în întîmpinarea acestuia.

Unul din grupa ucenicilor, Matei, scria: „După ce au cîntat cîntarea au ieșit“ (Mat.26,30). Cu cîntarea pe buze a ieșit Isus la locul de supliciu și moarte. Ce învățătură pentru noi! Să nu uităm nicodată că Domnul Isus a pășit cîntînd pe drumul împlinirii chemării Sale și a lucrării Sale expiatoare.

Din camera de sus, Isus a mers în grădina Ghetsemani la locul Său obișnuit pentru rugăciune. După spălarea picioarelor cu apă, El S-a pregătit să spele inimile noastre cu sîngele Său. Toți ucenicii Săi afară de unul — Iuda — au rămas în comuniune cu Isus. Să luăm și noi parte împreună cu El. Să-i îngăduim să ne spele și păcatele noastre, devenînd astfel Mintuitorul nostru, al tuturor.

C. Adv.

NUMELE DE CREȘTIN

(Urmare din pag. a 17-a)

creștinilor ni se poruncește să iubim chiar și pe dușmanii noștri, răsplătindu-le răul cu bine și trecînd cu vederea peste nedreptățile, pe care ei ni le-au făcut dinadins, grămădînd în felul acesta cărbuni aprinși pe capul acelor care ne-au greșit. Numai Spiritul Sfînt poate să facă posibilă această experiență. „Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mîngiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivi-

re și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gînd“. Filip. 2,1.

Bunul Dumnezeu să ne ajute nouă tuturor care purtăm numele de creștin să iubim pe semenii noștri. Prin aceasta vor cunoaște toți că sîntem copiii și ucenicii Domnului Isus Hristos. Dacă avem dragoste unii pentru alții, chipul Său va fi în noi.

E. Grigoraș

ligie, de a o duce cu tine în cămin, o viață în hărnicie, făcând din lucrul încredințat tot ce poate fi mai frumos și mai cu folos pentru glia străbună și neamul nostru în care ne găsim, dovedind în toate acțiunile vieții noastre acea percepere clară a ce este drept și bine, ca și când se înalță rugăciunile la Tronul harului.

Viața, faptele, ceea ce facem și cum facem un lucru, aportul nostru social, trăirea noastră obștească, felul în care ne achităm de datoriile ce ne revin, arată cu adevărat cine șintem și ce este de fapt creștinismul pe care ni-l prezentăm înaintea oamenilor în vorbe și teorii.

De către mulți religia lui Isus este păstrată doar pentru anumite zile, sau anumite ocazii, și în celelalte dați este pusă de o parte și neglijată. Dănuitorul principiu al adevărului nu este numai pentru câteva ore în Sabat, sau pentru câteva fapte de bunătate, ci el trebuie transpus în inimă, innobilind și sfințind caracterul.

„Călcați pe urmele mele“ spunea Pavel, apostolul care a știut să facă din creștinismul practic trăit în mijlocul semenilor săi o transpunere fidelă a vieții lui de credință.

Credința dovedită prin fapte vizibile, frumoase, cinstite și nobile apostolul Iacob o prezintă ca fiind o probă a creștinismului.

„Creștinismul are o însemnătate mult mai mare decât i-au dat-o mulți pînă acum. El nu este un crez. El este cuvîntul

Aceluia care trăiește și dăinuiește pe vecie. El este o învățătură, însușeșitoare, care pune stăpînire pe minte, inimă, motive și pe întreaga făptură a celui ce crede.

„Creștinism — o, dacă am putea trăi lucrarea lui. El este o experiență vie și personală, ce înalță și innobilează“.

În adevăr, ce minunat va fi dacă am putea trăi lucrarea creștinismului, care departe de a fi un simplu crez, o simplă teorie, este o viață, o dezvoltare în vîzul oamenilor a faptelor bune, o cinste înaintea oamenilor și o slavă lui Dumnezeu.

Dumnezeu așteaptă din partea credincioșilor Săi să umble în strălucirea luminii de la tronul mării Sale, așa ca biserica să devină un templu clădit după chipul divin.

V. Florescu

NECROLOG

În ziua de 1 septembrie 1971, a adormit în Domnul fratele pastor-pensionar Mustafa Alexandru.

Născut la 25 aprilie 1893 în comuna Ghioroc, Jud. Arad, cunoaște adevărul advent prin fr. Farkas Daniel și primește botezul la 18 mai 1924. Suflet sensibil și un caracter nobil, urmează cursurile Seminarului Teologic A.Z.S. la Focșani și Tirnăveni și lucrează apoi cu tot elanul sufletului său ca pastor ajutor la Arad și Iași.

În anul 1932 este chemat consilier al Conferinței Cluj, cînd a fost hirotonisit ca pastor al Bisericii Advente. În această calitate va activa în districtele Făgăraș, Brașov și Turda pînă în anul 1960 cînd iese din cadrele active ale bisericii, dar activează mai departe ca prezbiter al Comunității Turda, pînă în ziua în care se stinge din viață, adormind în Domnul, avînd pe buze nădejdea Evangheliei pe care a slujit-o cu sinceritate și devotament.

Un suflet senin, încrezător în lucrarea chemării lui, avea o inimă de copil. Un conlucrător ideal. Lipsit de invidie, bucurîndu-se sincer văzînd pe alții progresînd.

Corpul său neînsușeșit a fost depus la odihnă în ziua de 5 sep-

tembrie 1971, urmat de cei ce l-au iubit și apreciat. Cuvîntul Scripturii a fost rostit de fr. Delea Alexandru, pastor-președinte al Conferinței Cluj și de cel se semnează aceste rînduri.

Pastor
V. Moldovan

— Pe data de 8 ianuarie 1972 a încetat din viață după o grea suferință, sora Estera Gîdea, născută Dena, membră a Comunității Traianu, Jud. Teleorman.

Născută la 25 iunie 1941, primește botezul în 1960 și rămîne pînă la sfîrșit o sinceră membră a bisericii advente. Disparația ei în floarea vîrstei, face și mai puternică făgăduința învierii prin meritele scumpului nostru Mîntuitor, credință ce n-a părăsit-o niciodată.

— La 15 februarie 1973 s-a stins din viață sora Ana Klôr, născută Foof, una dintre primele membre ale bisericii Adventiste din București.

Născută la 12 mai 1881 în Comuna Cristian, Jud. Brașov, la vîrsta de 15 ani vine în București, unde mai tîrziu se căsătorește. Aici cunoaște credința adventă prin fratele

Ferdinand Adoniet și la data de 18 octombrie 1902, a primit botezul adus la îndeplinire de către pastorul Perck.

Toată viața a fost un exemplu de răbdare și iubire, atît în familie, cît și în Comunitate. După 35 de ani, în 1937 are bucuria de a vedea și pe soțul ei coborînd în apa botezului. A fost în adevăr o mamă în Izrael.

Închide ochii încredințată că ceea ce a crezut se va realiza, chiar dacă trebuie să plătească tribut morții.

Înmormîntarea a avut loc la cîmîtirul Ghencea, unde mulți frați și surori au însoțit-o la locul odihnei sale temporale.

Frații pastori V.Cojea — secretarul Conferinței București, D.Faluvegy, Consilier al Conferinței București, Toma Dobre pastor-pensionar, prezbiterul Comunității Popa Tatu și C. Alexe, pastorul Comunității Popa Tatu au rostit cuvinte de mîngiere și de nădejde pentru cei prezenți.

În adevăr, fericiți morți care mor în Domnul.

D. Popa

Curierul
ADVENTIST